

ආරණ්‍යගතවීම

(සම්පූර්ණ දේශනාමාලාව)

අනිපූජනීය

මහනුවර වජිරබුද්ධි මහ රහතන්වහන්සේ

2017 සැප්තැම්බර් 04 සහ 17

**අනිප්පජනීය
මහනුවර වජිරබුද්ධි මහ රහතන්වහන්සේ**

කරුණාවෙන් සලකන්න:

මෙම පහත සටහන් කර ඇති සද්ධර්ම ලිපිය **2017** වසරේ සැප්තැම්බර් මස **04** සහ **17** යන දෙදින තුළ අනිපූජනීය මහනුවර වජිරබුද්ධි මහ රහතන්වහන්සේ විසින් සිදුකළ සද්ධර්ම සාකච්ඡාවකි.

එම සම්පූර්ණ දේශනාමාලාව උන්වහන්සේගේ අවසරය මත, එම දිනයන්හි පටිගත කරනු ලැබූ අතර, එම දේශනාමාලාව මහ තෙරුණුවන් කථාකරන භාෂාවෙන්ම, එලෙසින්ම මෙහි ඇතුළත් කර ඇත්තේ එම දේශනාවන්හි ඇති ජීව ගුණයට සහ හරවත් බවට කිසිදු හානියක් සිදු නොවනු පිණිසයි.

පටුන

- 1.) බුදුන් වහන්සේ වනගත වන්න කීවේ ඇයි?.....05
- 2.) වනගතවීම සහ කාමයන්ගෙන් වෙන්වීම.....09
- 3.) වනගතවීම සහ ශීලයේ පිහිටීම.....16
- 4.) වනගතවීම සහ සනිපට්ඨානය වැඩීම.....24
- 5.) වනගතවීම, ගුරුවරයා සහ නිවන..... 31

01.) බුදුන් වහන්සේ වනගත වන්න කීවේ ඇයි?

“දැන්, කැලේටයන්ට කියලානේ බුදුහාමු දුරුවෝ කියන්නේ... ආරණ්‍යගතෝවා, ගුණාගාරගතෝවා, රුක්ඛමුලගතෝවා. පළවෙනියට තියෙන්නේ ආරණ්‍යගතෝවා. ආරණ්‍ය කීව්වේ කැලේ, වනාන්තරේ. ඉතින්, කැලේට ගියා කියලා කැලේ ධර්මය තියෙන හින්දා තෙවෙයිනේ යන්ට කීව්වේ. අපිට ඒ කැලේට යන එකෙන් ලොකු අත්දැකීමක් ලබන්ට පුළුවන්, මුළුතම දහමට යොමු වෙන්ට ඉස්සෙල්ලම. කැලේකට ගිහිල්ලම බලන්ට ඕනේ අත්දැකීම. ඒ මහ ඝන වනාන්තරයක තනිවුනහම තේරෙයි කැලේ තියෙන ගුප්ත බව. සැගවුනු බව, භයානක බව. නුහුරු බව. ඊළඟට ඒකේ දවසක්, දෙකක්, හතරක් ,පහක් ගතකරන කොට අර කෙළෙස් වලින්, සමාජයෙන් වෙන්වෙලා ඉන්නකොට කොච්චර අමාරුද දවස ගෙවන්ට. දවස කොච්චර දිගද? ඊළඟට තමන්ට වැටහෙන්ට පටන්ගන්නවා තමන් කොච්චර තනිවෙලා වගේ ඉන්න කෙනෙක්ද?. කොච්චර පාච්චක් දැනෙනවද? තමන් කොච්චර පුංචි කෙනෙක්ද?. දැන් අපි තගරයේ සමාජයේ මිනිස්සුන් එක්ක ඉන්නකොට අපි අහන්කාරකමට මානසෙන් සමාජයන් එක්ක කැපී පෙනෙන්ට ජීවත් වෙනවා. අනෙත්ට ගියාට පස්සේ මේවායින් වෙන් වුනහම දැනෙන්ට පටන් ගන්නවා, මම කොච්චර පුංචි මිනිහෙක්ද මම කොච්චර නොවැදගත් මිනිහෙක්ද, මම කොච්චර නොවටිනා මිනිහෙක්ද කියලා. සමාජයෙන් ඉවත් වුනාට පස්සේ කොයිතරම් නොවැදගත් ගතත් ගත නොහැකි කෙනෙක්ද. අපි මහ පණ්ඩිතයෙක් වගේ හිතුවට, ලොකුයි කියලා එලියේ හිතුවට, එනෙන්ට ගියාට පස්සේ තමයි තේරෙණ්ට පටන් ගන්නේ මගේ ඇත්ත ස්වරූපය.

දැන් අපි කැලේ ගිහිල්ලා පොඩි උස තැනකට හරි ගලක් උඩට හරි තැගලා බඳවාත් එක යායට තනිකර කොළපාටට ගස් කොළන් ටික චිතරයි ජේන්නේ. ඉතින් පුදුම පාච්චක් දැනෙනවා. පුදුම තනිකමක් දැනෙනවා. පුදුම හිස් බවක් දැනෙනවා. මේක දැනෙන්ට ඕනේ. දැනුනොත් තමයි අපිට මේ සසර කොච්චර භයානකද? කොච්චර දුකකද, කොච්චර හිස් තැනක්ද කියලා දැනෙන්ට පටන් ගන්නේ. දැන් අපි පාච්ච නිසා තමයි, තනිකම නිසා තමයි, අසරණ නිසා තමයි සාමූහිකව රැස් වෙලා ඉන්නේ මිනිස්සු එකට සමාජයේ. යාච්චිත්‍රයෝ පිරිසක් හදාගෙන තැදැයෝ පිරිසක් ඉන්නවා.

ඊළඟට විවාහ වෙනවා. දරු මල්ලෝ හදනවා. දැන් මේ මොකටද මේ? මේ තනිකම, පාඪව, හිස්කම වහගන්ට. දවස ගෙවාගන්ට අමාරු නිසා තමයි අපි විවිද විනෝදාංග හදාගෙන තියෙන්නේ. පොත් පත් කියවනවා, සඟරා කියවනවා, වෙනත් විනෝදජනක ක්‍රියාවන්, ක්‍රීඩාවන්, සාමූහිකව රැස්වීම්. එකතුවෙලා යාඵමිත්‍ර සමාගම් ආදිය පවත්වගෙන යන්නේ. දැන් මේ ඔක්කොගෙන්ම මිදුනට පස්සේ තමයි කැලේට ගිහාම තේරෙන්නේ මේවා තැනුව ඉන්නකොට තමන්ගේ තත්ත්වය මොකද්ද? එසේ ඉදීම කොච්චර අමාරුද කියලා.

මම හිතනවා කැලේ ට ගිහාම අපිට ඉගෙන ගන්ට ගොඩක් දේ, අත්දැකීමෙන්ම ලැබෙනවා. මම මේ කියන්නේ ධර්මය අවබෝධ වෙනවා කියන දේ නෙවෙයි. නමුත්, මතුපිටින් නොපෙනෙන දේ දකින්නට පටන්ගන්නවා. හැබැයි, ඒක ලබන්නම් කැලේකට යන්ටම වෙනවා. ඒකයි අරණ්‍යගතෝවා කිව්වේ, රුක්ඛමූලගතෝවා, ගුණ්‍යාගාර ගතෝවා කිව්වේ. එතන කිසිසේත්ම සමාජමය කටයුතු නෑ. සමාජ කටයුතු තැනිවුනහම, තනිවුනහම තමන් කවුද, තමන්ට ලෝකයේ තියෙන තැන මොකද්ද, ජීවිතේ කියන්නේ මොකද්ද කියලා වැටහෙන්නට පටන් ගන්නවා. ඒක තමන්ගේ අත්දැකීමෙන් ගන්ට පටන්ගන්නවා. හැබැයි මේක පැයක් දෙකක් දවසක් දෙකක් නෙවෙයි ටිකක් දිගින් දිගට ඉන්නකොට තමන්ට තේරෙන්නට පටන් ගන්නේ. කැලේ කියන්නේ ඉතාම භයානක තැනක්. පහසු තැනක් සුන්දර තැනක් එහෙම නෙවෙයි. භයානක සත්තු සර්පයෝ, අලි කොටි වලස්සු ඉන්නවා. හිතාගන්ටවත් බෑ, මහ වෘක්ශ ගස් කොළන් තියෙනවා. ඉතින් ඒකට ගිහිත්ම බලන්ට ඕනේ. ඒක කියන්නට නම් අමාරුයි වචන වලින්. මම ඔය කැලේට ගිහාම මුලින්ම අත්විදපු දේ තමයි මේක. එතකොට තමයි මට දැනෙන්නට පටන් ගන්නේ මම කොහොම කෙනෙක්ද කියලා. හැබැයි ඉතින් ඒ ටික හරියට අවබෝධයට ආවොත්, වැටහු නොත්, බය වෙන්නේ තැනුව ඒකට මුහුණ දීලා ඒ තනිකම පාඪව හිස්බව එක්ක ඒ මහ ඝන වනාන්තරේ තනිවෙලා ආර්ය ගුරුවරුන්ගේ උපදෙස් මත ඒ මාර්ගය වැඩුවොත් තමන්ට දැනෙන්නට පටන් ගන්නවා මේක තමයි බුදුහාමුදුරුවෝ අපිට කැලේට යන්ට කිව්වේ කියලා. එසේ නොකර අපි ගෙදර ඉදන්, තැන්නම් සාමූහිකව භාවනා මධ්‍යස්තාන වල, පන්සල් වල, එහෙමත් තැන්නම් ගෙදර කාමරයක් වෙන් කරගෙන මේක කරන්නට පුළුවන්ද කියලා අහනවා. ඒකනම් වෙන්තේ නෑ.

ඒ නිසාම තමයි බුදුහාමුදුරුවෝ ආරණ්‍යගතෝ වා, ගුණ්‍යාගාර ගතෝ වා, රුක්ඛමූලගතෝවා කිව්වේ. අපි උත්සාහ කරන්නට ඕනේ, ඇයි මෙහෙම අපිට

කැලේකට යන්ට කිව්වේ, හිස් තැනක්ට යන්ට කිව්වේ කියන එක. ප්‍රායෝගිකව අත්හදා බලලා තමයි ඒ අත්දැකීම ලබන්ට ඕනේ. දැන් මට ඒක බය නැතුව කියන්ට පුළුවන්. මොකද මට ඕනේ කරලා තිබ්බේ බුදුන් වහන්සේ කියපු එක ඒ විදිහටම කරලම බලන්ට. ඒකේ මොකක් හරි තියෙන හින්දනේ කියලා තියෙන්නේ. ඒක නොකර අපිට ඕනේ දැනුම සහ ආකල්ප මත බුද්ධ වචනය අර්තකථනය කරන්ට ගියොත් අපි අමාරුවේ වැටෙනවා. අපිට ලැබෙන දෙයක් නෑ නොමග යනවා චිතරයි. අපි ඒ ගැන විචාරය කරන්ට යන්ට හොඳ නෑ මොකද අපිට ඒකට සුදුසුකම් නෑ. දැනුම නෑ. අත්දැකීම් නෑ. ප්‍රඥාව නෑ. ඉතින් මේ වගේ මහා බුදුවරයෙක් කියනකොට අපිට තියෙන්නේ කියන එක කරලා බලලා ඊට පස්සේ ඒ ලබන අත්දැකීම් මත අපේ ඒ ප්‍රඥාව දියුණු කරගැනීම තමයි. ඉතින් ඒක නිසා මම කියන්නේ ඕනේ කෙනෙකුට මේ කියපු එක කරලා බලන්ට. මම ඒක කරා. ඒකේ අත්දැකීම් මට කියාගන්ට වචන නෑ. මම මේ කොහොමද කියන්නේ කියලත් හිතාගන්ට බැරුව, හැමෝටම ප්‍රශ්නයක් තියෙන නිසායි ඔය ටිකවත් කියන්ට පෙළබුනේ.

දැන් කැලෙනම් ගෙවල් දොරවල් නෑ. මුකුත් නෑ. අපි හිටියොත් ගල් ලෙනක ගහක් යටක තමයි ඉන්නේ. එතකොට අපි දැන් රුක්බමුල කිව්වහම විශාල ගස් තියෙනවා. දැන් අර නුග ගස් එහෙම අතු පතර විහිදී යනකොට පහළට මුල් වගේ ඇවිල්ලා ගෙවල් දොරවල් වගේ හැඳෙනවා. වැස්සට තෙමෙන්නෙවත් නෑ. සත්තු එහෙම ඉන්නවා. මම දැකලා තියෙනවා එහෙම ගස්කොළත්. කුටියකට වඩා ඉඩ තියෙනවා ඒ ගහක් මුලට ගිහාම. ඉතින් ඒ වගේ ඒවා තමයි ඔය රුක්බමුල කිව්වේ. දැන් ගුණ්‍යාගාර කිව්වහම ගොඩක් අය හිතනවා මේ නිකන්ම නිකන් හිස්තැ තක් කියලා. එහෙම තැනක් තෙවෙයි. දැන් බුදුහාමුදුරුවෝ මෙතනින් අදහස් කලේ සමාජයෙන් අයින් වෙච්ච තැනක්.

දැන් ගෙදරක් කියන එක ගත්තහම වහලක් තියෙනව බිත්ති තියෙන ගෙයක් ගුණ්‍යාගාරයක් වෙන්ට තම ඒක ගෘහ කටයුතු වලින් ඉවත් වෙන්ට ඕනේ. කුටුම්භයක් තෙවෙයි ඒක. එතන ගෘහ මූලිකයෙ ක් නෑ. ගිහි ක්‍රියාකාරකම් කිසිවක් නෑ. ඊළගට එතන උයාගෙන කන්නේ නෑ. ලයිට් බිල් වතුර බිල් ගෙවන්නේ නෑ. වර්පනම් බදු ගෙවන්නේ නෑ. එතෙත්ට යන එන මිනිස්සු නෑදැයෝ බලන්ට, යාච්චෝ බලන්ට එනවා වගේ එන්නේ නෑ. ඒක නිකන් අම්බලමක් වගේ. එතන ඉන්න හික්ෂුව හෝ තාපසයා අනුන්ගෙ තැනක්, එයාගේ කාර්යය සඳහා එතන ගතකරනවා පමණයි. ඊළගට එයා එතන අතහැරලා යනවා. එතකොට ඒවා ගුණ්‍යාගාර. දැන් සමහරු

කියනවා, ඊයේ පෙරෙදා අපිට අහන්ට ලැබෙනවා බුදුහාමුදුරුවෝ රජ මාලිගාවටත් වඩා විශාලට හදපු සුබෝපහෝගී, ජේතවනාරාමේ, පූර්වාරාමේ වගේ තැන්වල ගතකරේ කියලා. හැබැයි මේ කවුරුවත් දන්නේ නෑ ජේතවනාරාමය කියන්නේ ගුණා ගාරයක් කියලා. ඒකේ බඩු මුට්ටු තිබුනේ නෑ. ඒක වහලවල් තියෙන බිත්ති තියෙන, හික්ෂුන්වහන්සේලාට රැදිලා ඒ වනාන්තරේ, ඒ ජේත කුමාරයාගේ වනෝද්‍යානේ සුවපහසුවෙන් මිනිස්සුන්ගෙන් ඉවත්ව, සුවපහසුවෙන් කීවේ මේ කාමහෝගී සුවය නෙවෙයි ධර්මයට යන්න ඕනේකරන පහසුකම් සහිත ගොඩනැගිලි ටිකක් හදලා පූජා කරා.

ඉතින් ඒවා කවුරු හරි හිතනවානම් රජ මාලිගා වගේ කියලා ඒක මෝඩ කතන්දරයක්. මොකද ඒවා ගෘහයන් නෙවෙයි. ඒවා කුටුම්භ නෙවෙයි. ඒවායේ කාමහෝගී ක්‍රියාකාරකම් නෑ. ඉතින් රජ මාලිගාවේ තියෙන්නේ කාමහෝගී රජෙකුට ඕනේ කරන දේවල්. ජේතවනාරාමේ එහෙම තිබුනේ නෑ ජේතවනාරාමේ හදලා දුන්නේ නික්ලේෂී උත්තමයන්ට පරිහරණය කිරීමට හා නික්ලේෂී වීමට වීර්ය වඩන්ට. ඒක නිසා එතන කිසිම කාමහෝගී දෙයක් නෑ. කවුරුහරි කියනවනම් ඒක මාලිගාවක්. මෙහෙම සැප වින්දා කියලා ඒක අමු බොරුවක්. ඒක තමන්ගේ වාසියට හදාගෙන, තමන් ඉන්න පන්සල මෙහෙම හැදුවා, ඒක කමක් නෑ, බුදුහාමුදුරුවෝ හිටිය ජේතවනාරාමේ මේ වගේ එකක් කියන්ට හදාගන්න එකක් විතරයි. අනික ඊළඟට ඒක පූජා කරා කියලා, බුදුහාමුදුරුවෝ අවුරුදු හතළිස් පහක් දහම් දෙසුවා බුද්ධත්වයට පත්වෙලා, එයා ඒකේ හිටියේ නෑ. මොකද බුදුවරු සාමන්‍යයෙන් වහලක් යට ඉන්නේ ගුණාගාරයක ඉන්නේ වස්සාන කලේ විතරයි. වැස්සෙන් බේරෙන්නට. ඒ කාලේ ගිහියෝ උපස්ථාන කරා සිටිපසෙන් සංග්‍රහ කරා. වැස්ස ඉවර වුනහම ඒගොල්ලෝ ආපහු සංචාරය කරමින් වනාන්තර වල ගස් යට, පිදුරු මඩු වල, වැලිතලාවල, ගල්ලෙන් වල ජීවත් වුනා සංචාරයෙන් දවස ගෙවමින්. ඉතින් ඒක නිසා ගුණාගාරය කියන එකෙන් අදහස් වෙන්නේ ගෙදර තියෙන කාමරයක්වත් හිස් ගෙදරක්වත් කියන එක නෙවෙයි. ගෘහ කටයුතු වලින් ඉවත් වෙච්ච තැනක් වෙන්ට ඕනේ. ඒක තමයි ගුණාගාරය කියලා කිව්වේ. එතකොට මිනිස්සු, ගෘහ ක්‍රියාකාරකම් කරන අය ඉන්ට බෑ. කුටුම්භයක් වෙන්ට බෑ. ඒක තමයි තේරුම.”

02.) ව්‍යගන්වීම සහ කාමයන්ගෙන් වෙන්වීම

“දැන් එතකොට බුදුන්වහන්සේ අපිට දේශනා කරලා තියෙන්නේ බුදුන් වහන්සේගේ ධර්මය පිළිපදින්නට, මේ ආර්ය අෂ්ටාන්ගික මාර්ගය පිළිපැදීම සදහා ගතයුතු ක්‍රියාමාර්ගය.

සූත්‍ර කියවගෙන යනකොට අපිට පැහැදිලිවම පෙනවා හැම භාවනාවක්ම පටන් ගන්නේ අරණ්‍යගන්වාවා, රුක්ඛමූලගන්වාවා, ශුන්‍යාගාර ගන්වාවා කියලා. ඒ කියන්නේ පළවෙනිම දේ කැලේකට යන්නට, ගහක් මුලට යන්නට, හිස් තැනකට යන්නට කියලා. දැන් අපි එදා කතාකරා කලින් කැලේට ගිහාම එන මූලික හැරීම මොකදද කියලා. ඇත්තටම ඉතින් ඒ අත්දැකීම ඕනේ කෙනෙකුට විදගන්ට පුළුවන් වෙනවා. නමුත් බුදුන් වහන්සේ සැබැවින්ම කැලේට යන්නට කිව්වේ ඒ අත්දැකීම විදගන්ට විතරක් නෙවෙයි. ඊට එහා ගිය නව ලොකු වැඩ සටහනටහනක ආරම්භයක් ගන්ට තමයි කැලේට යන්නට කිව්වේ. තැත්නම් හිස් තැනකට යන්නට කිව්වේ. එහෙම තැත්නම් ගහක් මුලට යන්නට කිව්වේ.

දැන් මෙතනින් මූලිකව අදහස් කරේ අපි වාසය කරන ජන සමාජයේ න් අයින් වෙන්නට කියන එක. එතකොට අපි ඉන්න, අපි පරිභෝග කරන නිවස, ඊළඟට ඇසුරු කරන යාච් මිත්‍රයින්, තෑදෑයින්, ඊළඟට අනිකුත් පරිභෝග කරන අපි ප්‍රයෝජනයට ගන්න උපකරණ යාන වාහන, ගෙදර දොරේ තියෙන බඩුමුට්ටු ඒ සියල්ලෙන් අයින් වෙන්නට කියලා තමයි මේ කියන්නේ. මොකදද ඒකෙන් අදහස් කරන්නේ? මොකද මේ බුදුදහමේ පළවෙනිම කාර්ය තමයි මේ කාමයන්ගෙන් වෙන්වීම. කාමයන්ගෙන් අයින් වෙන්නට ඕනේ. දැන් බුදුන් වහන්සේ කියනවා ධ්‍යානයකට සමවැදීමේදී පළවෙනියටම කාමයන්ගෙන් වෙන්ව අකුසලයන්ගෙන් වෙන්ව ප්‍රථම ධ්‍යානයට සමවදින්නට කියලා. එතකොට පළවෙනිම ක්‍රියාවලිය තමයි කාමයන්ගෙන් වෙන්වීම. එතකොට අපේ ගෙදර, අපේ වාසස්ථානය සකස් වෙලා තියෙන්නේ අපිට ඕනේ කරන කාමයන් පරිභෝග කරන්නට පුළුවන් විදිහට. ගෙදර තියෙන බඩුමුට්ටු අපේ අවශ්‍යතාවයන්ට හරියන්ට අපි අරගෙන තියෙන්නේ. එතකොට අපි කනබොන දේවල්, අපි ඇසුරු කරන පිරිස, ගෙදර ඉන්න තෑදෑයෝ ගෙදර ඇතිකරන බල්ලා පුසා පවා ඇතිකරලා තියෙන්නේ අපේ සතුට වෙනුවෙන්.

ඒ කියන්නේ ඉන්ද්‍රිය පිනවීම සඳහා. එතකොට දැන් මේ ඉන්ද්‍රිය පිනවීම ගොඩේ ඉදගෙන අපිට මේ වැඩේ කරන්නට බෑ. එතකොට කාමයන්ගෙන් වෙන් වෙන්නට කියලා කිව්වේ ඒකයි.

දැන් උදාහරණයකට එක තැනකදී බුදුන් වහන්සේ අර බෝධිරාජ කුමාරයාට මේ නිවන් මග වඩන්නට ඕනේ පරිසරය ගැන කියද්දී අහනවා ගින්නදර ගන්නට ඕනෙ කෙනෙක්, සාමාන්‍යයෙන් කැලෑවල ඉන්න අය ගින්නදර ගන්නේ ලී කෝටු දෙකක් අතුල්ලලා. ඉතින් ඊළඟට බුදුන්වහන්සේ අහනවා බෝධිරාජ කුමාරයාගෙන් "බෝධිරාජ දියේ දාපු, තෙමිච්ච, ඇතුලතින් කිරි සහිත, ඒ කියන්නේ අමු ලියක්, ඒ කියන්නේ දියේ දැමූ අමු ලීකෝටු දෙකක් අතුල්ලලා ගින්නදර ගන්නට පුළුවන්ද" කියලා. දැන් එතකොට ඕනේ කෙනෙකුට තේරෙනවා ගින්නදර ගන්නට බෑ. මොකද මතුපිටින් තෙමිලා. දැන් අපි හිතමු මතුපිටින් වෙලිච්ච එකක් වුනත් ඇතුලත කිරි සහිතනම් ගින්නදර ගන්න පුළුවන්ද? ඒත් බෑ. එතකොට එහෙමනම් ගින්නදර ගන්නට ඕනේ නම් මතුපිටින් නොතෙමුනු ඒ වගේම ඇතුලත කිරි රහිත වියළි ලී කෝටු දෙකක් අතුල්ලන්නට ඕනේ. ඉතින් ඒ වගේම තමයි මේ බුදුන් වහන්සේගේ නිවන් මග වඩන කොටත්. දැන් පිටතින් තෙමිලා තියෙන්නේ අර කෝටුව තෙමිලා වගේ. මොකද්ද මේ කාමන්ගොඟී වස්තූන් පරිහරණය කරමින් ඒවා මැද ඉදගෙන අපි මේක කරන්නට යනවා. එතකොට දුකට හේතුව තණ්හාව කිව්වනේ. තණ්හාව නැතිකරන්නටයි දැන් අපි කටයුතු කරන්නේ. ඉතින් මේ තණ්හාව පෝෂණය කරන කාමගොඟී වස්තු ලග තියාගෙන මේක කරන්නට බෑ. ඒ නිසා තමයි කිව්වේ කැලේකට යන්නට, ගහක් මුලට යන්නට, හිස් තැනකට යන්නට කියලා. දැන් මේකෙන් අදහස් කරන්නේ අපි ඉන්න සමාජයෙන් ඉවත් වෙන්නට ඕනෙ කියන එක.

එතකොට මේ අරණ්‍යගතෝවා , රුක්ඛමූලගතෝවා, ගුහ්‍යාගාර ගතෝවා කියන එකේ මූලික අදහස තමයි කාමයන්ගෙන් ඉවත් වීම. එතකොට ඒ කාමයන්ගෙන් ඉවත්වෙලා තමයි අපි ඊළඟ පියවරට යන්නට ඕනේ. එතකොට දැන් කැලේට ගියාට පස්සේ අපිට තේරෙනවා, ආරණ්‍ය සේනාසනයකට එහෙම තැත්නම් ගල් ලෙනකට, ගහක් මුලට ඒ වගේ ජන ගුහ්‍යා ගුහ්‍යාගාරයකට, පිදුරු මඩුවකට, තැත්නම් සොහොන් පිට්ටනියකට ගිහාම අපිට තේරෙනවා අපිට උවමනා කරන කිසිවක් එතන නෑ. ඉදගන්නට පුටු නෑ. නිදාගන්නට ඇදත් නෑ ගොඩනැගිලි නෑ සුව පහසුවට. ලයිට් නෑ. තව තව උපකරණ අපි පාවිච්චි කරන, ටෙලිවිගන්, රෙඩියෝ පත්තර යාච්චිත්‍රයෝ කිසිවක් නෑ. කතබොන ජාති අපිට ඕනේ ඕනේ විදිහට නෑ. දැන් අපි මේ ඔක්කොම එළියෙදී පරිහරණය කරේ අපිට දවස ගෙවාගන්නට ඉන්ද්‍රිය

පිනවන්ට ඕනේ හින්දා. හැබැයි දැන් කැලේට ගියාට පස්සේ තමයි තෙරෙන්නේ මේ එකක්වත් නෑ. අන්න ඊට පස්සේ අපිට වද දෙන්නට පටන් ගන්නවා. මොනාද මේ වෙන්නේ. කන්න ගිහාම අවශ්‍ය දේවල් නෑ. කවුරු හරි දෙන දෙයක් ආහාරයට ගන්නට ඕනේ. නිදාගන්නට ගිහාම ඇදක් නෑ. ඉදගන්ට ගිහාම පුටුවක් නෑ. එතකොට හැමදෙයක්ම තියෙන්නේ අපිට ඕනේ විදිහට තෙවෙයි. අර ගෙදරදී අපි තියන් හිටිය අපිට අවශ්‍යයි කියලා හිතන දේවල් එකක්වත් කැලේ නෑ. දැන් එතනත් ලොකු අත්දැකීමක් අපිට විදගන්ට පුළුවන් . දැන් මේවයිත් ඉවත්වුනහම කොච්චර වද දෙනවද හිත. කොහොමද අපේම හිත අපිට වද දෙන්නට පටන් ගන්නේ කියලා. දැන් අතින් එක කන්ට ගිහාම රස තැනි වුනහම ඕක අපි තෙරුම් ගන්නේ නෑ .මේක තමයි අපිට එන්නට කිව්වේ මේක අත්විදින්නට ඕනේ. මේවා අපි හදාගන්න දේවල්. රස කියන දේ ගෙදර අපිට ඕනේ විදිහට හැදුවට දැන් හම්බවෙන්නේ නෑ. ඒක නිසා මේකට හුරු වෙන්නට ඕනේ කියලා හිතන්නේ නෑ. අපිට වද දෙන්නට පටන්ගන්නවා "ආ මේක හොද නෑ, මේක රස නෑ, නිදාගන්නට ගිහාම මේ මොකද්ද මේ තියෙන ප්‍රශ්නේ. මේ බිම නිදාගන්නට පුළුවන්ද මේ පැදුරු කඩමල්ලක, තැත්තම් මේ ගල් තලාවක". ඉදගන්ට පුටුවක් නෑ. ගලක් උඩ තමයි ඕනේ වුනොත් ඉදගන්තේ. තැත්තම් හැම වෙලේම බිම ඉදගන්තේ. නාන්ත ගියන්, වතුරු බොන්නට ගියන් ඔය දුශ්කර පලාත් වල අපිරිසිදු කිවුල් සහිත වතුර ඇල්ගී සහිත වතුර තමයි බොන්නට වෙන්නේ. ඒ වගේ හැම අතින්ම පහර දෙන්නට පටන් ගන්නවා. දැන් මේ අත්දැකීමත් විදගන්ට ඕනේ.

දැන් බුදුන් වහන්සේ කියනවා මේ නිවන් මග වඩන කෙනා ජීවිත ආශාව අතහැරලා මෙකට බහින්නට කියලා. දැන් කැලේට ගිහාම මේක තෙරෙනවා. එක පැත්ත කිත් වන සිව්පාවෝ ඉන්නවා. මේ පැත්තෙන් බැඵවහම පරිසරයේ වෙනත් ගැටළු තියෙනවා, ගස් කොළන් වල අතු කඩා වැටෙනවා. අතතුරු දායකයි. ඊළඟට කැලේ බොහෝ භයානක දේවල් තියෙනවා. දඩයක්කාරයෝ ඉන්නේත් කැලේ. තුවක්කු බැදලා තියෙනවා. කසිප්පු පෙරන මිනිහා එන්නේත් කැලේට. එතකොට අපරාධයක් කරලා සැඟවිලා ඉන්නට එන්නේත් කැලේට. නිදන් හොරු ඉන්නේත් කැලේ. මිණීමරුවෝ ඉන්නේත් කැලේ. දැන් මේවත් ප්‍රශ්න. ඉතින් මේවත් එක්ක තමයි මේ ගමන යන්නට වෙන්නේ. මේවා තිබුනා කියලා නිවන් මගට භාදා වෙන්නේ නෑ. නමුත් කවුරුත් හිතන්නට පුළුවන් කැලේ මුකුත් භයානක කමක් නෑ. සද්ද බද්දත් නෑ. ගෙදර වගේ තෙවෙයි ඒකයි කැලේට යන්නට කිව්වේ කියලා. නෑ එහෙම නෑ. අපි ඉන්න ගෙදරට වඩා, ඒ සුව පහසු තැනට වඩා ගොඩාක් දුශ්කර තැනක් වනාන්තරය කියන්නේ. නමුත් එතෙන්නට ගියාට පස්සේ තමයි

තේරෙන්නේ අපිට, මේ කාමයන් කොහොමද අපි පරිභෝග කරේ, කාමයන් තැනිවුනාට පස්සේ කොහොමද අපිට සිත වද දෙන්නේ කියලා.

ඊළඟට ගෙදර ඉඳලා කැලේකට ගියත් මතක තියාගන්නට ගෙදර බඩුමුට්ටු, තෑදෑයෝ යාඵමිත්‍රයෝ දාලා ගියාට හිතීන් ඔක්කොම අරන් කැලේට යන්නේ. ඊට පස්සේ හිත වද දෙන්නට පටන්ගන්නවා. හැමදේම මතක් වෙනවා. යඵමිත්‍රයෝ මතක් වෙනවා. කාපු බීපුවා මතක් වෙනවා. වෙනත් ක්‍රියාකාරකම් මතක් වෙනවා. දැන් එතකොට ඒකත් එක්ක ලොකු අරගලයක් කරන්නට වෙනවා. ඉතින් ඒකයි බුදුහාමුදුරුවෝ කිව්වේ පිටතින් තෙමිච්ච ලී කෝටුව වගේ තමයි අපි කෙළෙස් ගොඩේ ඉන්න කොට. ඒකෙන් ඉවත් වෙන්නටම ඔතේ. ඉවත් වුනාට පස්සේ අපි ඒකත් එක්ක ඒ අරගලය කරලා මතසිත්ම හදාගෙන හිත, කොහොම හරි අපි මේකෙන් ගැලවෙන්නට ඕනේ කියන අදිශ්ඨානය ඇතිව මේකට යොමුවෙන්නට ඕනේ. ඉතින් ඒක හරි අමාරු වැඩක්. ඉතාම දුශ්කර වැඩක්. ඉතින් ඒක නොකර තමයි මේ ගොඩාක් අය ගෙදර ඉඳන් භාවනා කරලා සොනාපන්න වෙන්නට යන්නේ. සමහරු මාළිගාවල් වගේ අසපුවල, ආරාමවල ඉදගෙන බුදුවෙච්ච මුනිවරයෝ ඉන්නවා. අපි දන්නේ තෑ කොහොමද මේක වුනේ කියලා. සමහරවිට ඒගොල්ලෝ වෙන දහමක් කියනවද අපි දන්නේ තෑ. සිද්ධාර්ථ ගෞතම බුදුන් වහන්සේ නම් කිව්වේ මේ විදිහට. මොකද වැරදිලාවත් අපිට ඒ වගේ මාළිගාවල, ඒ වගේ ගොඩනැගිලිවල විශාල මන්දිර වල ඉදගෙන තිවත් දකින්නට පුළුවන් කමක් තිබ්බනම් සිද්ධාර්ථ කුමාරයා අර තමන්ට තිබ්බ රම්‍ය, සුරම්‍ය, සුභ කියන මහා මාළිගා තුන දාලා යන්නේ තෑ.

අර සෘතු තුනට හරියන්ට සුද්ධෝදන රජපුරුවෝ හදලා දුන්නා කියන්නේ බොහෝම සුවසේ ඉන්නට. රටවැසියා එතකොට රාජපුරුෂයෝ, අන්තෘපුරය ඒ සියළු දේ තිබ්බා මේවයේ. ඉතින් අඩු ගානේ පුළුවන්කමක් තිබුනානම් මාළිගා තුනක් තිබුන එකේ, එකක් ශුන්‍යාගාරයක් කරලා ඉන්න ටික අනිත් දෙකට දාලා මෙයාට භාවනා කරන්නට තිබ්බනේ. ඔය සමහරු කියනවනේ දැන් "මගේ ගෙදර ශුන්‍යාගාරයක් වගේ තමයි, කවුරුත් තෑ, දොර වහගන්නහම ගෙදර මම විතරයි, මහත්තයා වැඩට ගිහාම දරුවෝ පාසැල් ගිහාම මම විතරයි ඉන්නේ, එතකොට මට ඒ වෙලාවේ භාවනා කරනහැකි" කියලා. දැන් ඒක වෙන්නේ තෑ. මොකද ඒක ශුන්‍යාගාරයක් තෙවෙයි, ඒක කාමභෝගී ස්ථානයක්. ඒක බාහිර සමාජයන් එක්ක බැඳිලා තියෙන්නේ. ගෙදර ටෙලිෆෝන් එක රිත්ග් වෙන්නට පුළුවන්. ගේට්ටුවේ බෙල් එක තාද වෙන්නට පුළුවන්. තව කවුරුහරි අහල පහළ කෙනෙක් කතා කරගෙන එන්නට පුළුවන් තැන්දේ හරි අක්කේ හරි කියාගෙන. දැන් මේවටත් උත්තර දෙන්නට

එපැයි. ගිහියෙකුට මේවා නැතුව ඉන්ට බැනේ. ඉතින් ඒකයි මම කිව්වේ සිද්ධාර්ත කුමාරයාට එහෙම පුළුවන් කම තිබුණානම් බොහොම සුව පහසු විදිහට මේක කරන්ට, අර මාළිගා තුනෙන් එකක් හිස් කරලා අරන් හරි ගුණාගාරයක් කරගෙන ඉන්ට තිබ්බා. හැබැයි එහෙම වුනේ නෑ. ඒක නෙවෙයි ගුණාගාරය කියන්නේ. කුටුම්භයක් වෙන්ට බෑ. ගෘහ කටයුතු වලට සම්බන්ධ වෙච්ච ගෘහයක් වෙන්ට බෑ. වෙන තැනකට යන්ට කිව්වේ.

ඉතින් ඒක නිසා හොඳට මතක නියාගන්ට ඕනේ අපිට ඕනේ ඕනේ විදිහට මේ නිවන් මගේ යන්ට බෑ. බුදුන් වහන්සේ කියපු මාර්ගය ඒ විදිහටම පිළිපදින්නට වෙනවා. මොකද බුදුන් වහන්සේ අපිට මේක කිව්වේ අපිව මේ බය කරන්ට වත්, අපිව අමාරුවේ දාන්ටවත්, අපිව අධෛර්ය කරන්ටවත් නෙවෙයි. ක්‍රමේ ඒකම තමයි ඉතින් වෙන ක්‍රමයක් නෑ. තැන්තම ඉතින් මොනවා කරන්ටද? ඒකට අපි අනුගත වෙනවා මිසක් අපිට ඕනේ විදිහට ඒවා හදාගන්ට බෑ. ඒ හින්දා තමයි අද සමහර අය කියන්නේ, නෑ නෑ ඔය ඉන්න තැන ඉඳන් භාවනා කරන්ට පුළුවන්, ගෙදර ඉඳන් ඕක කරන්ට පුළුවන්, කැලේට යන්ට ඕනේ නෑ, කැලේට යන්ට කියලා කිව්වේ නෑ වගේ අමුතු බන . ඉතින් මේකට රැවටිච්ච පිරිසකුත් ඉන්නවා. ඉතින් හරි කණගාටු දායකයි. ඇත්තටම අවන්කවම ධර්මය හොයනවනම් බුදුන් වහන්සේගේ දහම අකුරටම පිළිපදින්නට වෙනවා. එතකොට අපිට මේ කැලේට යන්ට කියන එකෙන් අදහස් කලේම අර කාමයන්ගෙන් වෙන් වෙන්ට ඕනේ කියන එකම තමයි. එතකොට කිසිම හේතුවක් තිසාවත් අපි ගොඩනගාගන්න සමාජයේ තියෙන තැන් වල ඉඳගෙන මේක කරන්ට බෑ. මොකද ඒවා අනිච්චාර්ය යෙන්ම තෙබ්බකම්මයට වැටෙන්නේ නෑ. ඒවා කාමභෝගී ජීවිත.

එතකොට කාමයන්ගෙන් වෙන්ව අකුසලයන්ගෙන් වෙන්ව තමයි අපි සමාධි වලට, ධ්‍යාන වලට සමවදින්නට ඕනේ. එතකොට ඒ භාවනාවෙන් පස්සේ තමයි අපි සතර සතිපට්ඨානය වඩලා අනිච්චි දැකගෙන සංයෝජන ටික ප්‍රභාතය කරලා අරහත්වය දක්වා යන්ට වෙන්නේ. ඒකයි මම කිව්වේ අපිට මේ මාර්ගයෙන් ගැලවීමක් නෑ. මේකෙන් බැහැරව අපිට ඕනේ ඕනේ අර්ත කථන දීලා අපේ පහසුව සදහා කටයුතු කරගෙන නිවන් දකින්නම් බෑ. අපිව රවට ගන්ට තම පුළුවන්.

" අපි භාවනා කරනවා, අපි මෙහෙම ඉන්නේ , අපිට කැලේකට ගුණාගාරයකට යන්ට බෑ, අපිට තව යුතුකම් වගකීම් තියෙනවා, තව දරුවෝ පොඩ්, එහෙම තැන්තම රස්සාවෙන් තව පෙත්ගත් යන්ට මට කල් තියෙනවා".

ඒවගේ විවිධ හේතු හදාගන්නවා. හැබැයි ඒ ගමන්ම නිවන් දකින්න ඕනේලු. දැන් මගේ ලගට එන අය ඇවිල්ලා සමහර වෙලාවට ඒවා අහනවා, භාවනා ක්‍රමයක් කියලා දෙන්න අපිටත් ගෙදර ඉදන් කරන්න කියලා. ඉතින් මම බුදුහාමුදුරුවෝ කිව්ව මේ ටික කිව්වහම, මේ කැල්කට යන්න කිව්වා හිස් තැනකට යන්න කිව්වා ගහක් මුලට යන්න කිව්වා, ගුරුවරයෙක්ගෙන් අහගෙන මේ දේ කරන්න නියෙන්නේ කිව්වහම, ඒ ගොල්ලෝ සමහරවෙලාවට මට බැන බැන යනවා. මේ ස්වාමීන්වහන්සේ අපිට කැල්කට යන්න කියනවා, අපි කොහොමද කැල්කට යන්නේ කියලා. ඉතින් ඒක මගේ වරදක් නෙවෙයි. මම කියන්නේ බුදුන් වහන්සේ කියපු එක සහ මමත් අත්හදා බලපු එක. ඉතින් මම ඒකයි පෙනවා දුන්නේ සිද්ධාර්ත කුමාරයාට අර මාළිගා තුනේ එකක් නියාගෙන පුළුවන් කමක් තිබුනනම් නිවන් දකින්න, එසේ කරනවා. එසේ නොකරේ එසේ බැරි නිසා. ඉතිහාසයේ කිසිම තැනක ආධ්‍යාත්මික නායකයෙක් තමන්ගේ නිවසේ ඉදගෙන, ගමේ ඉදගෙන කිසිම ධර්මයක් අවබෝධ කරගත් බවක්, ආධ්‍යාත්මික වර්ධනයක් ඇතිකරගත්ත බවක් ලෝකේ කොහෙවත් සදහනක් නෑ. ඔයගොල්ලෝ හොයලා බලන්න. අපි දන්න සිද්ධාර්ත ගෞතම බුදුන් වහන්සේ විතරක් නෙවෙයි. ජේසු තුමා ගත්තත් මම හිතන්නේ මේ විදිහයි, තබ් තුමාල ගත්තත් ඒ විදිහයි. එතනින් එහා ගිය හින්දු ආගමේ ඉන්න යම් යම් සාෂිවරු හා වෙනත් ආගමික නායකයෝ මේ ගෙදර ඉදගෙන ඒගොල්ලන්ගේ ධර්මය අවබෝධ කරා ආධ්‍යාත්මික වර්ධනයක් ඇතිකරගන්නා කියලා මම නම් අහලා නෑ. ඒක හින්දා මම මේ අනුකම්පාවෙන් කියන්නේ. එක එක්කෙනාට ඕනේ හැටියට එක එක දේවල් කියන්න පුළුවන් තමන්ගේ වාසියට. රැවටෙන්නට එපා. අවත්කවම මේ ධර්මයට යොමුවෙන්නට ඕනේ නම් බුදුහාමුදුරුවෝ කියපු එක ඒ විදිහටම පිළිපදින්න. ඊට මේහා අපිට කෙටි මාර්ගයක්, පහසු ක්‍රමයක් නෑ.

මේක පහසුයි මේක අමාරුත් නෑ. අපේ මනස හුරු නෑ. ඒකයි මෙන නියෙන ප්‍රශ්නේ. අපි හැඩගැහිලා ඉන්න තැන ඉදගෙනම මේක කරන්න යනවා. ඒක කරන්න බෑ. මේකට අනුගත වෙන්න, අර බුදුහාමුදුරුවෝ කිව්ව මගට යන්න මිනිස්සු බෑ කියන්නේ වෙන හේතුවක් නිසා නෙවෙයි. ඇත්තටම කියනවනම් නිවන් දකින්න කවුරුත් කැමති නෑ. මේක තමයි ඇත්ත කතන්දරේ. නිවන් දකින්න ඕනේ කියලා හිතන්නේ, මේක ඉවරවෙන්නට ඕනේ කියලා හිතන්නේ මේක දුකයි කියලා දැනුනනමිනේ. මේකෙන් ගැලවුමක් නෑ අපි ඉන්නේ උගුලක කියලා තේරුනොන්නේ. ඒකයි බුදුහාමුදුරුවෝ කිව්වේ මේ ධර්මය සසර බිය දක්නා කුලපුත්‍රයන්ට කියලා. මේ එක්කෙනෙක්වත් සසර බිය දැකලා නෙවෙයි දහමට එන්නේ. මේක නිකන් මෝස්තරේට හරි

කවුරුත් කියන නිසා හරි, තැත්නම් මේ ඉන්නවට වඩා තව මොකක් හරි ආශ්වාදයක් විදිත්ට පුළුවන්ද, සැපයක් ඇත්ද කියලා හිතනවා මිසක්, මේ ඉන්න ක්‍රමයෙන් ගැලවෙත්ට ඕනේ, මීට වඩා ඉහළ තැනකට හොඳ තැනකට යත්ට ඕනේ කියලා හිතලා දහමට එනවා තෙවෙයි. එහෙම එත්ට නම් ඉන්න තැන දොස් දකිත්ට එපැයි. ඉතින් එහෙම දැකලා තෑනේ කවුරුවත්. කිසි කෙනෙක් මහඵවෙන එක දකින්නේ නෑ, ලෙඩ වෙන එක දකින්නේ නෑ, කැමති දේ නොලැබේ න එක, අකමැති දේ ලැබෙන එක ප්‍රියයන්ගෙන් වෙන්වෙන එක දකින්නේ නෑ. දැන් මේවා දකිනවා, දැක්කත් ඒගොල්ලෝ එක තාවකාලිකව දැකලා, ඒක නිකත් මතුපිටින් ගිහිල්ලා මොනවහරි දෙයක් කරලා, බෝධිපු ජාවක් නියලා, තැත්නම් දේව පූජාවක් කරලා කාටහරි කත්තලව්වක් කරලා යන්තරයක් දාලා, ඇග බේරගෙන හිත රවට්ටගෙන ඉන්න සමාජයක මිනිස්සු ටිකක් තමයි මේ නිවන ගැන කතා කරන්නේ. එතකොට ඒගොල්ලන්ට සිද්ද වෙනවා අර පහසු තැන ඉඳගෙන, පොඩි ආශ්වාදයක් විඳගෙන පොඩි මනෂකල්පිත මනෝ ලෝකයක දවස ගෙවත්ට. හිත යට සමහරවිට ඇති මේකෙන් පස්සේ මම තවිනිසාවේ ඉපදෙයි, එහෙම තැත්නම් බුහුම ලෝකෙට යත්ට පුළුවන් වෙයි. තැත්නම් මෙහෙමමම මනුෂ්‍යයෙක් වෙලාම ඉඳලා මෙත්‍රී බුදුහාමුදුරුවෝ හම්බ වුනහම ඒ සාසනේ මහණ වෙලා හරි සුන්දර විදිහට, බුදුන් වහන්සේ ජේතවනාරාමේ හිටියා වගෙ එදාට ඒකෙ ඉඳී, ඉඳලා නිවන් දකිත්ට පුළුවන් වෙයි කියලා වගේ. එහෙම සිහින ලෝකයක් මවනව යම් පිරිසකුත් දේශකයෝ හැටියට. ඒක අහගෙන ඉන්න තව පිරිසකුත් ඕක කරනවා. හැබැයි ඉතින් අද පොත පත තියෙනවා අපිට පහසුවෙන් කියවත්ට පුළුවන්.

ඉතින්, මේවා කියවලා බැලුවොත් තෙරෙයි. සුත්‍ර පිටකය අරන් බැඵවොත් පැහැදිලිවම බුදුහාමුදුරුවෝ කියපු ඔක්කොම කාගෙවත් විකෘති කරපුව තැනිව ගලපලා ගන්ට පුළුවන්. ඉතින් ඒක ඒසේ නිබ්බනා වුනත්, අපි කොච්චර මේක කිව්වා වුනත්, තමන්ගේ රවටාගැනීම ඊටවඩා ආශ්වාද ජනක නිසා මේක තුළම ගතකරනවා. ඉතින් ඒක නිසයි මම කියන්නේ හැම වෙලාවකම බුදුහාමුදුරුවෝ කියපු එක ඒ විදිහටම පිළිපදිත්ට උත්සාහ කරත්ට. ඒ ආරම්භය ඒ විදිහටම ගන්ට වෙනවා අපිට. ඒ ඇරෙත්ට වෙන විකල්පයක්වත් කෙටි ක්‍රමයක්වත් පහසු ක්‍රමයක්වත්, අපි හිතන ජාතියේ ක්‍රමයක්වත් නෑ. ඒක තමයි කළයුත්තේ. එහෙනම් අනිවාර්යයෙන්ම නිවන් දකින කෙනා මේ පියවර ගන්ට වෙනවා. අරණ්‍යගතෝවා, වෘක්ශමුල ගතෝවා, ගුණ්‍යාගා ර ගතෝවා කියන එකකට යත්ට වෙනවා. මොකද කාමයන්ගෙන් වෙන්ව තමයි අපිට මේ තෙක්බිමම වැඩසටහන ආරම්භ කරත්ට වෙන්නේ.”

03.) වනගතවීම සහ ශීලයේ පිහිටීම

“දැන් වනගත වීමේ නියෙන ඊළඟ වාසිය තමයි, මම අර කළින් දේශනාවේ කිව්වා ගිණිදර ඕනේ කෙනෙක් ලී කෝටු දෙකක් අතුල්ලා තමයි ගිණිදර ගන්නේ. දැන් ගිණිදර ගත්ට බාහිරින් තෙමිලත් නැති අතුලතින් කිරිත් නැති කෝටු දෙකකුත් වෙන්ට ඕනේ කිව්වා. දැන් කැලේට ආවහම කාමයන්ගෙන් වෙන් වෙනවා. එතකොට අර කෝටුවේ බාහිර තෙත් ගතිය කියලා අදහස් කරපු දේ තමයි බුදුහාමුදුරුවෝ උපමා කරේ කාමයන්ට. ඉතින් ඒ වගේ අපි කෙළෙසුන්ගෙන් මිදෙන්නට, කෙළෙසුන්ගෙන් ඉවත් වෙන්ට ඕනේ හිත්දා තමයි, කාම ලෝකෙන් අයින් වෙන්ට ඕනේ හිත්දා තමයි, කැලේකට හෝ ගහක් මුලට හෝ හිස් තැනකට යන්ට කියල කිව්වේ. අරණ්‍ය ගතෝවා, වෘක්ෂමූල ගතෝවා, ගුණ්‍යාගාර ගතෝවා කියලා කිව්වේ. දැන් ඊටපස්සේ අපි කැලේට ආවට පස්සේ කාමයන් පරිහෝග කරන එකෙන් මිදුනට අපේ හිත මිදිලා නෑ කොහොමත් කාමයන්ගෙන්. එතකොට කාමයන්ගෙන් වෙන්වලා, අර ලී කොටුවේ ඇතුලේ නියෙන කිරි නැති කරලා වියළි ස්වභාවයකට ගන්නවා වගේ හිතත් අපි පිරිසිදු කරගන්ට ඕනේ ඇතුලත නියෙන කෙළෙසුන්ගෙන්. තෙත් ගතියෙන්. ඒකට තමයි නිවරණ කියලා කියන්නේ. කාමච්ඡන්ද, ව්‍යාපා ද, ඵීනමිද්ධ, උද්දච්ඡ කුකුච්ඡ, විචිකිච්ඡා කියන පංච නිවරණ තමයි බුදුන් වහන්සේ අර කොටුවේ නියෙන ඇතුලත කිරි යන්නෙන් අදහස් කරේ. අපි දැන් කාමයන්ගෙන් වෙන්වෙලා කැලේට ආවා. ඊළඟට උත්සාහ කරනවා අපිට යන්න නියෙන්නේ ප්‍රනම ධ්‍යානයට. ඒකට යන්ටනම් අපි කාමයන්ගෙන් වෙන්වුනා වගේම කෙළෙසුන්ගෙන් අයින් වෙන්ට ඕනේ. පංච නිවරණයන්ගෙන් මිදෙන්නට ඕනේ.

එතකොට පංච නිවරණයන්ගෙන් මිදීම තමයි කැලේට ඒමේ ඊළඟ ප්‍රධන හේතුව වෙන්නේ. දැන් එතෙක්දී වැදගත්ම දේ තමයි ධ්‍යානයකට සමවදින්නට නිවරණ වලින් හිත මිදෙන්නටනම් භාවනා කරන්ට ඕනේ. චිත්ත භාවනාවක් කරන්ට ඕනේ. චිත්ත සමාධියක් ඇතිකරගන්ට ඕනේ. එතකොට චිත්ත සමාධියක් ඇතිකරගන්ට නම්, සමාධියක් ඇතිවෙන්නේ අනිච්චාර්යයේ නම් ශීලයේ පිහිටුවාට පස්සේ. ශීලයේ පිහිටා තමයි සිත සමාධිගත කරන්නේ. භාවනාවේ යෙදෙන්නේ. ඒ නිසා අනිච්චාර්යයේ න් වනගත වීමෙන් අපි බලාපෙරොත්තු වෙන දෙවෙනි කාරනය තමයි අර මුළින් කාමයන්ගෙන්

වෙන්වුනා වගේ දැන් අපි චීරය කරනවා සිල්වෙනෙක් වෙන්ට ඉස්සෙල්ලාම. අපි දුශ්ශීල කම් කරන්නේ මිනිස්සුන් එක්ක. සමාජයේ ඉන්නකොට. අපි වචනය පාවිච්චි කරලා බොරු කියනවා. කේලාම් කියනවා, පරුෂ වචන කියනවා, හීස් වචන කියනවා. එනකොට අපි මේවා කරන්නේ මිනිස්සුන් එක්ක. ඊළඟට කය පාවිච්චි කරලා ප්‍රාණඝාත කරනවා, හොරකම් කරනවා, කාම මිත්‍යාවාරයේ යෙදෙනවා. දැන් මේවා කරන්නෙන් අපි මිනිස්සුන් එක්ක. දැන් කැලේට ආවට පස්සේ අපි බොරු කියන්නේ කාගෙන් එක්කද? අපිට කතා කරන්න වෙන්තේ නිරිසන් සත්තු සහ ගස් කොලන් එක්ක. එනකොට ඒක කරන්ට බෑ. එනකොට අපි කොහොමත් කතා කරන්නේ නෑ. අපිට යමක් අහගන්ට නියෙන්නේ අපේ ගුරුවරයන් එක්ක විතරයි. එයන් එක්ක කතා කරලා අවශ්‍ය දහම් කරුණක් ඇරෙන්ට, භාවනා උපදේශයක් අරෙන්ට අපිට වෙනත් කතා කරන්ට දෙයක් නෑ. ගුරුවරයන් එක්ක අපිට කවදාවත් පරුශ වචන කියන්ට, හීස් වචන කියන්ට, කේලාම් කියන්ට, බොරු කියන්ට හම්බවෙන්නේ නෑ. එනකොට අනිවාර්යයෙන්ම අපි කැලේට ආවහම අපේ වචනය සංවරයි. එනකොට හරියටම වචනය සංවර වෙන්නේ සමාජයෙන් ඉවත් වුනොත් විතරයි. මොකද වචනයෙන් කරන වැරදි සියල්ලම කරන්නේ අපි සමාජයන් එක්ක සමාජයේ ඉන්නකම්. එනකොට ඒ වනගත වෙන්ට කියපු එකෙන්, තැත්තම් ගහක් මුළුට යන්ට හීස් තැනකට යන්ට, සමාජයෙන් අයින් වෙන්ට කියලා බුදුන් වහන්සේ ප්‍රකාශ කර එක ප්‍රධාන සාදකයක් තමයි, හේතුවක් තමයි, ශීලයේ පිහිටන්න අවශ්‍යකරන පසුබිම නියෙන්නේ සමාජයෙන් අයින් වෙච්ච තැන වීම.

ඊළඟට කය සංවර කරගන්නෙන් එනෙන්නිමයි. අපි කායික දුශ්චරිතයේ යෙදෙන්නෙන් මිනිස්සුන් එක්ක. හොරකම් කරන්නෙන් මිනිස්සුන්ගේ දේවල්. අපි කාමයේ වරදවා හැසිරෙන්නෙන් මිනිස්සුන් එක්ක. ප්‍රාණඝාත කරන්නෙන් ඒ සමාජයේ ඉදගෙන. දැන් මෙතෙන්ට ආවහම අපි ඒකෙතූන් වලකිනවා. එනකොට ශීලයේ පිහිටනවා. එනකොට කවුරුහරි කියනවානම් අපි ගෙදර ඉදන් සිල් රකිනවා කියලා ඒක එතරම්ම සාර්ථක වෙන්නේ නෑ. ඇත්තටම සිල් රකින්න ඕනෙ කරන පරිසරය නියෙන්නේ සමාජයෙන් අයින් වෙච්ච තැන. දුශ්ශීල කමට ඕනේ කරන පරිසරය නියෙන්නේ හැම වෙලාවකම සමාජයන් එක්ක. ඒ නිසා තමයි සමාජයෙන් අයින් වෙන්ට කිව්වේ. ඒ නිසා තමයි මම අර කළින් කිව්වා වගේ සිද්ධාර්ත කුමාරයාට තිබ්බා ලේසියෙන්ම මාළිගා තුනෙන් එකක් ගුණාගාරයක් කරගෙන ඉන්ට. තමුත් ඒක හරිගියේ නෑ. මෙයා කෙළින්ම අතහැරලා ගියා. සමාජයෙන් අයින් වීම තමයි මෙතන අදහස් කරේ. එනකොට සමාජයෙන් අයින් වෙලා

කැලේකට හෝ හිස්තැනකට හෝ ගහක් මුළු ගියාට පස්සේ ඔහු අතිවාරයයෙන්ම සිල්වනෙක් බවට පත්වෙනවා. කය වචන දෙක සංවරයි. මොකද ඒවයෙන් දුග්වර්තයේ, දුරාවාරයේ යෙදෙන්නට තියෙන අවස්තාව වැහිලා ගිය නිසා. ඒකට තමයි කැලේට යන්නට කිව්වේ. ඊටපස්සේ තමයි අපි වීරය කරන්නේ අර හිත ඇතුලේ තියෙන කෙළෙසුන්ගෙන් සිත මුදව ගන්නට භාවනාවකට යොමුවෙන්නට. දැන් ඒ භාවනාවකට යොමුවෙන්න වීරය කරනකොට තමයි අපි ඇත්තටම සිල්වන් වෙන්නේ. මොකද දැන් අපිට කතා කරන්නට දෙයක් නෑ. අපි කට වහගෙන ඉන්නවා. ආරණ්‍යක වුනත්, වනාන්තරයකට ගියත් අපිට මිනිස්සු මුණගැහෙන වෙලාවල් තියෙනවා. දැන් පිණිඩපාතෙ යද්දී අපිට මිනිස්සු මුණගැහෙනවා. සමහරවිට වනාන්තරේදීත් අපිට යම් යම් අය මුණගැහෙන්නට ඉඩ තියෙනවා. දර හොයන්නට එන මිනිස්සු ඉන්නට පුළුවන්. එහෙම තැත්නම් බෙහෙත් ඖෂධ හොයාගෙන එන මිනිස්සු ඉන්නට පුළුවන්, නිදන් හොරු, කසිප්පු පෙරන මිනිස්සු වගේ විවිධ තරාතිරම් වල අය කැලෙන් තැනුවාම නෙවෙයි. නමුත් අපි ඔවුන් එක්ක ගනුදෙ නුවක් නෑ කිසිම. ඔවුන් එක්ක බැඳීමක් නෑ. ඇහුවොත් මොනවහර් දෙයක්, නොකියාම බැරී දෙයකට උත්තරයක් දුන්නොත් මිස, මිනිස්සුන් එක්ක සම්බන්ධයක් නැති හිත්දා අපිට අර දුරාවාරයේ යෙදීමේ අවශ්‍යතාවයක් එන්නේ නෑ, සමාජ ජීවිතයක් ගතකරනකොට වගේ.

එතකොට බුදුන් වහන්සේ වනගත වෙන්නට කීමේ ප්‍රධාන සාදකයක් තමයි එතකොට මේ සීලය. එකක් කාමයන්ගෙන් වෙන්වීම. අනික අකුසලයන්ගෙන් වෙන් වෙන්නට වීරය කරන්නට අවශ්‍ය සීලයේ පිහිටීම. එතකොට මෙතෙත්ට ඇවිල්ලා භාවනා කරන්නට පටන් ගත්තහම තමයි අපේ ශීලය ගොඩනැ ගෙන්නට පටන් ගන්නේ. එකක් කය වචන දෙක සංවර වෙනවා. කය වචන දෙක විතරක් සංවර වෙලා බෑ සමාධියකට යන්නට, නිවන් දකින මාර්ගය වඩන්නට, ඊට එහා ගිය ශීලයක් තියෙනවා. ඔයගොල්ලෝ අහලා ඇති ඔය වතුර පාරිශුද්ධ ශීලය වගේ එකක් කියනවා. එතකොට එතෙත්දී ප්‍රාතිමෝක්ෂ සංවරය, ඉන්ද්‍රිය සංවරය, ආජීව පාරිශුද්ධිය සහ ප්‍රත්‍ය සන්තිශ්‍රීතය කියන ඒ සිල් හතර තමයි ගොඩනැගෙන්නට ඕනේ. ප්‍රාතිමෝක්ෂ සංවරය කියලා කිව්වේ ඉතින් කෙළින්ම ආර්ය අෂ්ටාන්ගික මාර්ගය වැඩීමමයි. ඉන්ද්‍රිය සංවර ශීලය කියලා කිව්වේ දැන් අපි වචනය පාවිච්චි කරලා දුරාවාරයේ නොයෙදුනාට, කය පාවිච්චි කරලා දුග්ගීල කම් නොකෙරුවට නිවන් දකින්නට ඒ ශීලය විතරක් මදී. සමාධියකට යන්නට ඒ ශීලය විතරක් මදී. අපි නවන් දේවල් සංවර කරගන්නට ඕනේ. දැන් ඇස් පෙතීම තියෙනවා ඕනේම කෙනෙකුට

අන්ධ වෙලා නැත්නම්. සමාජයේ හිටපු කෙනා කැලයට ආවත් ඔහුගේ ඇස් ජේතවනම් ඔහු ලස්සන දේ දකිනවා. ලස්සන මලක් දැක්කොත් ලස්සනයි කියලා ඔහු දන්නවා. හැබැයි වෙනසකට තියෙන්නේ, අර නවුසෙක් වෙනකොට නිවන් මගේ යන කෙනා, ලස්සන තමයි ලස්සන බව දන්නවා, ලස්සන බව දැක්කා පමණයි කියන තැනට හිත හදාගත්ට ඕනේ. හිත පාලනය කරගත්ට ඕනේ. ඒක තමයි ඉන්ද්‍රිය සංවරය කියලා කියන්නේ. ඇහුනානම් ඇහුනා පමණයි. ඒක ප්‍රිය අරමුණක් වෙත්ට පුළුවන්. අප්‍රිය අරමුණක් වෙත්ට පුළුවන්, ප්‍රිය අරමුණ කියලා ඇලෙත්ට යන්නෙන් නෑ. අප්‍රිය අරමුණ කියලා ගැටෙත්ට යන්නෙන් නෑ. ප්‍රිය අරමුණු සහ අප්‍රිය අරමුණු දෙකම උපේක්ෂාවෙන් අරගෙන, දැක්කා පමණයි, ඇහුනා පමණයි, ආග්‍රාණය කරා පමණයි ආදී වගයෙන් ඕනේම ආයතනයකට එන බාහිර අරමුණක් ඇලෙන්නේ, ගැටෙන්නේ නැතුව පාලනයක් තියාගත්ට ඕනේ. ඒක තමයි ඉන්ද්‍රිය සංවර ශීලය කියලා කියන්නේ. එනකොට ඒ ශීලයත් අවග්‍යයි.

එනකොට ඊළඟට ආජීව පාරිශුද්ධිය. ඒ කියන්නේ ජීවත්වීම සඳහා කිසිම කපටිකමක් කරන්නේ නෑ. දැන් එතන නවුසෙක් වගයෙන් හිටියහම ගොඩක් වෙලාවට පිණිඩපාතේ යනවා. දානේ ගෙනත් දුන්නා වුනත් පරත්‍යාග කරන, නැත්නම් පූජා කරන ඕනේම දෙයක් භාර ගන්නවා, ආහාර වේල හැටියට. සිව්පසයනේ ගත්ට තියෙන්නේ, චීවර, පිණිඩපාත, සේනාසන, ගිලානපච්ච, ඔය හතර තමයි ඕනේ වෙන්නේ. එතනින් එහාට කිසිවක් ඕනේ වෙන්නේ නෑ නවුසෙකුට. ඔය දැන් කියනවා වගේ ලොකු මත්දීර, ගොඩනැගිලි, යාන වාහන, සුබෝපහෝගී රථ ඒවා අවග්‍ය වෙන්නේ නෑ. එතෙක්දී ඕනේ වෙන්නේ මූලික දේ. පාත්තරේට සල්ලි එකතුකරන්නේ බෑ. පිණිඩපාතේ යනවා. පිටුසිඟා යන්නේ. පිටු කියන්නේ ආහාර. ආහාර වේල වෙනුවෙන් අපි යනවා ආහාර වෙලාවට පාත්තරේ අරගෙන, කාගෙහරි නිවසක් ඉදිරියේ හිටගත්තහම ඒ කතබොන දේකින් තිබුන දෙයක් දෙනවා. හැබැයි මට මතකයි මම පිණිඩපාතේ යනකොට මගේ පාත්තරේට සල්ලි දාපු මිනිස්සු ත් එක්කෙනෙක්, දෙන්නෙක් හිටියා. පළවෙනි දවසේ ඒගොල්ලෝ ඒවා පාත්තරේට දැමීමහම මම කිව්වා කරුණාකරලා මේක ආපහු ගත්ට සල්ලි බාරගත්ට බෑ කියලා. මොකද සල්ලි කන්ට බෑනේ. ඉතින් ඒවගේ. ඒගොල්ලෝ ඒක නොදන්නා කමට කරේ. එනකොට අපිට මුදල් පිටුසිඟා යන්ට බෑ. රන් කහවනු මසුරන් ඒ කාලේ විදිහට බෑ. දැන් කාලේ හැටියට සල්ලි. එනකොට වෙනත් දේන් ගන්ට බෑ. ආහාර විතරයි පාත්තරේට ගන්ට පුළුවන්. පාත්තරේ අපි පාවිච්චි කරේ ආහාරය පිණිස, ඊළඟට වතුර බොත්ට, එහෙම නැත්නම් ඇළකින් දොලකින් තාත්ට වගේ

දේකට ගත්තා. මම හිතන්නේ බුදුන් වහන්සේ එකාපාරක් අර උරුවෙල් කාශ්‍යපගේ ගිනිහල් ගෙයි හිටපු නාගයනම් දාගෙන ආවා පත්තරේ. ගෙනල්ලා ගහ පෙන්නුවා. පොතේ නියෙනවා තේද එහෙම. ඔව්. ඉතින් ඒ වගේ දේකට අරන් නියෙනවා. නමුත් අර විදිහ දේවල් කරලා තෑ. ධනය උපයන්ට පාත්තරේ පාවිච්චි කරන්ට බෑ. තමන්ගේ එදිනෙදා යැපෙන්න ඕනේ කරන ආහාර වේල වෙනුවෙන් පිඩුසිහා යාමටයි ඒක නියෙන්නේ. එතකොට ආහාර, ඊළඟට සිවුරක් තැන්නම් ඇඳුමක්. ඉන්ඩ තැනක් වැස්සේත් පිත්තෙන් බේරිලා මොකක් හරි කොළ අතු මඩුවක් වෙන්ට පුළුවන්, පිදුරු මඩුවක් වෙන්ට පුළුවන් තැන්නම් ගහක් යට හෙවනක් වෙන්ටත් පුළුවන්. වෙනත් ගුණාගාරයක් වෙන්ටත් පුළුවන්. ඊළඟට අසනීප වුනොත් බෙහෙත්. ගිලානප්‍රත්‍ය කියන්නේ අසනීප වුනොත් ඖෂධ ගැනීම. ඔය තමයි හතර. පිණ්ඩපාන, චීවර, සේනාසන, ගිලා නපච්ච. දැන් ඔය හතර ඕනේම කෙනෙකුට අත්‍යාවශ්‍ය මූලික දේවල්. මේවා ප්‍රතික්ශේප කරලා ජීවත් වෙන්ට කාටවත් බෑ. නිවන් මගේ නියා මේවා තැනුව දවස් තුන හතරකට වඩා ජීවත් වෙන්ටත් බෑ. ඒ නිසා මේවා අත්‍යාවශ්‍යයි. හැබැයි මේවා පරිහරණය කරන්ට ඕනේ අපි සිහියෙන්. දැන් මිනිස්සු කත බොන දෙයක් තමයි අපිට දෙන්නේ. ඉතින් ඒවා දිව පිනවනවා. කොහොමත් ගිහියෝ හදන්නේ දිව පිනවන්ට ඕනේ විදිහට, කය වර්ධනය කරගන්ට ඕනේ විදිහට. නමුත් අපි ඒවා වළදන්ට ඕනේ පූජා කරාට පස්සේ සිහියෙන්. මේක වළදන්නේ අපි මේ ගිහියෝ වගේ කය වර්ධනය කරගන්ටවත්, දිව පිනවන්ටවත්, මදය පිණිසවත්, ක්‍රීඩා පිණිසවත් නෙවෙයි. බ්‍රහ්මචරියාව පුරනු පිනිස නිරෝගීව දිවි රැකගන්ට, ජීවිතය පවත්වාගන්ට පමනයි. මේ පාත්‍රයේ නියෙන ආහාර පඨවි, ආපෝ, තේපෝ, වායෝ කියන මහා බුන්‍යන්ගෙන් හැදුන ජාති සමූහයක් විතරයි, මෙය පරිභෝග කරන්නේ කයේ පැවැත්ම සඳහා කියලා සිහියෙන් වළදන්ට කියලා අපිට කිව්වා. මේක තමයි ගීලය.

මේ විදිහටම සිවුර තැන්නම් ඇඳුම පරිබෝග කරන්නෙන් ගිහියෝ වගේ මදේ පිණිස, ප්‍රදර්ශනය පිණිස නෙවෙයි. විළි වසා ගැනීමත් මැසි මදුරුවන්ගෙන් ආරක්ෂා වෙලා සෞඛ්‍ය රැක ගැනීමටත් පමණයි. එතකොට සේනාසනය පාවිච්චි කරන්නෙන් එහෙමයි. ඒකත් ගිහියෝ වගේ කාමයන් පිණිස, සැගවෙලා කරන දේවල් කිරීම පිණිස නෙවෙයි. වැස්සේත් අවිචේත් පිත්තෙන්, වන සිවිපාවන්ගෙන් ආරක්ෂා වීම සඳහා. බෙහෙත් බොන්නෙන් එහෙමයි, ලෙඩ හොඳවීම සඳහා. එතකොට මේ කියන ප්‍රාතිමෝ ක්ෂ සංවරය, ඉන්ද්‍රිය සංවරය, ආජීව පාරිශුද්ධිය සහ ප්‍රත්‍ය සන්තිශ්‍රිතය කියන හතරම සම්පූර්ණ වෙනවා. දැන් මෙවැනි ගීලයක පිහිටියෙන් විතරයි

හිතක් සමාධිගත කරගන්නට පුළුවන්. එසේ කරගන්න කෙනෙක්ට විතරයි සංඛාරයන්ගේ ඇතිවීම නැතිවීම දකින්නට පුළුවන්. එතකොට මේක ලොකු ගමනක්.

නිකත් හිතලා බලන්න මේ කියපු ක්‍රියාවලිය ගෙදර ඉදන් කරන්නට පුළුවන්ද? නිකත් හිතලා බලන්න කොච්චර ගැඹුරු ප්‍රකාශයක් බුදුහාමුදුරුවෝ කරලා තියෙනවද කියලා. දැන් ඔයගොල්ලන්ට ගෙදර හම්බකරලා උයාගෙන කන එක පුළුවන්ද ඒ විදිහට කන්නේ මෙහෙමයි අනුභව කරන්නේ මෙහෙමයි කියලා හිතන්න. එහෙම හිතන්න බෑ. ඔයගොල්ලෝ ඇඳුම් ගන්නේ එහෙම හිතාගෙනද? නෑ. ඔය ගොල්ලෝ ගේ පාවිච්චි කරන්නේ අර කියපු විදිහට තවුසෝ වගේ බුහුමවරියාව පුරණු පිනිස නෙවේ.

ඒ නිසා කිසිම දවසක ගිහියෙකුට ගෙදර ඉදන් මේ ටික කරන්නට බෑ, කාමහෝගී දිවියක් ගෙවමින්. ඒක නිසයි බුදුහාමුදුරුවෝ ඒවගින් ඉවත් වෙන්නට කීව්වේ. සියළු දේ අනහැරලා වනගත වුනාට පස්සේ අපි එතන විදිහට ජීවත් වෙන්නට ඕනේ. එතකොට, දවසකට සැරයක් ගමකට පිණිඩපානෙ වඩින්නට පුළුවන්. පිඩුසිහා වඩින්නට පුළුවන්. එතකොට, අදින ඇඳුම, සිවුර හෝ ඒක පරිහරණය කරන්නට පුළුවන් ඒ විදිහට. කැලේ තියෙන කුමක් හෝ පිදුරු මඩුව හෝ ඒ කුටිය පාවිච්චි කරන්නට ඕනේ ඒ විදිහට. දැන් ඒක තමයි වනගතවීමෙන් මේ බුදුන් වහන්සේ අදහස් කරේ. එතකොට අරණ්‍යගතවීම, රුක්බමුලගතවීම, ගුණ්‍යාගාර ගතවීමම යනු මේ කියන, අර මම කියපු ගිහියන් අතර ඉදගෙන කරපු දෙයින් ඉවත්ව යෑම. වෙනමම ආධ්‍යාත්මික වර්ධනය සඳහා ලොකු පිම්මක් පනින එකක් මේ කියන්නේ.

එහෙම නැතුව කැලේට යන්න කියපු එක අනඤ්ඤා ගෙදර කවදාවත් කැලයක් කරගන්නට බෑ. ගෙදර ගුණ්‍යාගාරයක් වෙන්නේ නෑ. ඒක හොඳට තේරුම් ගන්න. මෙනත තමයි මිනිස්සුන්ට ප්‍රශ්නේ තියෙන්නේ. මේක තේරුම් ගන්නට බැරුව මේ පටලගෙන දගලනවා, අර පිම්ප පනින්නට කැමති නෑ. ඒ වෙනසට ලක්වෙන්නට කැමති නෑ. කැලයක් ගැන හිතාගන්නටවත් බෑ. මේකට යන්නට පුළුවන්ද? මේකේ ඉන්නට පුළුවන්ද, මට කවුද කන්නට දෙන්නේ, මාව කවුද බලාගන්නේ. මහා බයක් ඇතිවෙනවා හිතන කොට. මට වුනත් එවැනි දේවල් ඇතිනොවුනා නෙවෙයි අපි කැලේට යනකොට. ගොඩක් දේ හිතන්නට වුනා. ගියාට පස්සේත් ගොඩක් දේ හිතනවා. අපිට හිත හදාගන්නට එකම දෙයක් තිබුනේ සිද්ධාර්ත කුමාරයා. මොකද එයාට මාළිගා තුනක් තිබුනා, අත්තේපුරයක් තිබුනා, යශෝධරා වැනි මහා පණ්ඩිත, බුද්ධිමත් වටිනා

භාරයාවක් හිටියා. රජ ඔටුන්න හිමි කිබුල්වත් නුවර සුද්ධෝදන රජුරුවන්ගේ පුතා තමයි මේ සිද්ධාර්ත කුමාරයා. මෙයා මේ ටික දාලයි යන්නේ කැලේට. ඉතින් සිද්ධාර්ත කුමාරයාට තරම් අතහරින්නට දේවල් මට තිබුනේ නෑ කැලේට යද්දී. මොකද මට ඔටුන්න තිබුනේ නෑ. මට යශෝධරාවක් හිටියේ නෑ. මට රටවැසියෝ හිටියේත් නෑ. ඒක නිසා මට අතහරින්නට දෙයක් ලොකුවට තිබුනේ නෑ. අපිට තිබුනේ මේ සාමාන්‍ය මිනිස්සුන්ගේ සාමන්‍ය පුංචි පුංචි දේවල්. රස්සාවයි, සාමාන්‍ය මනුස්සයෙකුට ඕනේ කරන කාමභෝගී ජීවනයකට ඕනේ කරන දේවල් විතරයි. අර තරම් උසස් දේවල් නෙවෙයි. නමුත් සිද්ධාර්ත කුමාරයා ඒ තරම් දේවලුන් අතහැරියා නම්, අත්හැරිය යුතු නිසා තමයි අතහැරියේ. එහෙම තැනුව කරන්නට පුළුවන් වුනානම් ඒ මාලිගා වල ඉඳලා කරන්නට තිබුනා. බැරි නිසා තමයි ඒවා දාලා ගිහිල්ලා කරේ.

ඉතින් ඇයි අපිත් ඒ මගේම නොයන්නේ. අපිත් ඒකම තමයි ආදර්ශයට ගන්නට ඕනේ. අපිත් කළයුත්තේ සිද්ධාර්ත කුමාරයා කරපු දේමයි. ඉතින් ඒක නිසා අපිට මේක දාලා ගිහිල්ලා ඒ විදිහටම පිළිපදින්නට වෙනවා. ඉතින් ඒකයි අර කාමයන්ගෙන් වෙන්ව, ශීලයේ පිහිටලා ඊටපස්සේ තමයි අර සිත පිරිසිදු කරගන්නට දගලන්නේ. කාමච්ඡන්දය. ඇස කන දිව ගර්චය පිනවීමට තියෙන කැමැත්ත, ඊළඟට ඒවා නොළැබෙනකොට, ඊට විරුද්ධ අකමැති දේවල් ලැබෙනකොට හටගන්න ගැටුම තමයි ද්වේශය. ව්‍යාපාදය. ඊළඟට ටීනමිද්ධය, හිතේ තියෙන කම්මලිකම, චිත්ත චෛතසිකයන්ගේ මැළිබව. ඊළඟට උද්ද්විඡ කුකුච්ඡය, සිතේ තියෙන නොසන්සුන්කම, කරපු පවිකම් පිළිබඳ තැවෙන ස්වභාවය. නොකළ පින්කම් පිළිබඳ තැවෙන ස්වභාවය. ඊළඟට සැකය, විචිකිච්චාව. මෙහෙම එකක් තියෙනවද. තිවන කියලා එකක් තියෙනවද? බුදුකෙ නෙක් කියලා කෙනෙක් හිටියද? විමුක්තියක් තියෙනවද? මේ හැම දේ කෙරෙහිම, බුද්ධ, ධම්ම, සංඝ කෙරෙහි සහ මේ දේශනාව කෙරෙහි සැකයක් ඇතිවෙනවා ඕනේ කෙනෙකුට. ඒක තමයි හැටි. පෘතග්ජන මතසක ස්වභාවය. එනකොට මේ කාමච්ඡන්ද , ව්‍යාපාද, ටීනමිද්ධ, උද්ද්විඡ කුකුච්ඡ, විචිකිච්ඡා කියන මේ තීවරණ ටික, තැත්තම් මේ කිව්ව මේ කෙළෙස් ටික, මේ අකුසල් ටික ප්‍රභාණය කරන්නට තමයි අපි එතෙන්නට ගියේ. කාමයන්ගෙන් වෙන්ව ශීලයක පිහිටා වීර්ය කරනවා මේ තීවරණ ටික තැනිකරන්නට. මේ තීවරණ ටික තැනිකරන්නට නම් සිත සමාධිගත කරන්නට ඕනේ. සිත සමාධියට එන්නේ මේ තීවරණ තැනිවූ තැන පමණයි. මේ තීවරණ පහ තැනිවෙනකොට මතුවෙන්නේ සමාධි සිතක්. සමාධි සිතක තියෙන්නේ විතක්ක, විචාර, ප්‍රීති, සුඛ, ඒකාග්‍රතා කියන ධ්‍යානාත්ග. එතෙන්නට තමයි අපි යන්නට ඕනේ. ඉතින් ඒකට පසුබිම සකස්

ආරණ්‍යගතවීම

කිරීම තමයි බුදුහාමුදුරුවෝ අදහස් කළේ ආරණ්‍යගතෝවා , වෘක්ෂමු ල ගතෝවා, ගුණාගාරගතෝවා කියලා. ඉතින් මේකට යන්ට තියෙන ක්‍රමය සහ පිළිපදින්නට තියෙන ප්‍රතිපදාව මේකම තමයි. එතනින් එහාටනම් විකල්පයක් නෑ. ඔය ඉන්න කාමභෝගී ජීවිතය සැපයි නමා, කාමයන් සැපයි ආශ්වාදයි කියලා බුදුහාමුදුරුවෝත් කීවා, දුකයි දුකයිම කීවේ නෑ, හැබැයි ඉතින් ඊට වඩා සැපයි ආශ්වාදයි ප්‍රනම ධ්‍යානය. ප්‍රනම ධ්‍යානයට යනව නම් අනිච්චයයේ නම කාමයන්ගෙන් වෙන්ව අකුසලයන්ගෙන් වෙන්ව තමයි යන්ට තියෙන්නේ. කවුරුහරි ඔය කියන හීන කාම සැපයට වඩා උසස් ආධ්‍යාත්මික සැපයක් සොයනවනම් මේ මාර්ගය පිළිපැදිය යුතුමයි.”

04.) ව්‍යගතවීම සහ සනිපට්ඨානය වැඩීම

“දැන් මම දේශනා කිහිපයක් කලා ව්‍යගතවීම ගැන. බුදුහාමුදුරුවෝ කැලේට යන්ට කිව්වේ, ගහක් මුලට යන්ට කිව්වේ, හිස් තැනකට යන්ට කිව්වේ ඈයි කියලා. ඒකෙ ලොකු පදනමක්, ලොකු පසුබිමක් තියෙනවා. දැන් ඔකට විරුද්ධ ව නොයෙකුත් නොයෙකුත් දේවල් අද සමාජයේ ඇතිවෙලා තියෙනවා. සමහරු යනවා විශාලාව වගේ සෝවාන් වෙන්ට. තව සමහරු කියනවා අනේපිඩු සිටුතුමා වගේ සිටු මැදුරේ ඉදන් සෝවාන් වෙන්ට පුළුවන් කියලා. ඒ වගේ නොයෙකුත් එක එක කතන්දර කියන අය ඉන්නවා මේ උදාහරණ ආරගෙන. ඉතින් මට දෙන්ට තියෙන උත්තරේ තමයි, එකක් මම පැහැදිලිවම කියනවා මට නාම කොච්චර බෞද්ධ පොත පත, සූත්‍ර කියෙව්වත් කිසිම තැනක හම්බවෙලා තෑ විශාලාව සෝවාන් වුන බවක්. හැබැයි කතාවක් තියෙනවා සෝනාපන්න වෙලා හිටියා එයා, අවුරුදු හතේදී සෝවාන් වුනේ දරු මුණුපුරෝ විශාල සංඛ්‍යාවක් හිටියා, එයා සුසාර්ඛණින් සැරසිලා තමයි බුදුහාමුදුරුවෝ දකින්නට ගියේ, මේල පලදනාවක් තිබුනා, ඔයවගේ නොයෙකුත් කතන්දර තියෙනවා. මිනිස්සුන්ට මේක හරි ආකර්ෂණීයයි. ඔක්කොල්ලාම බලන්නේ විශාලාව වගේ වෙලා, සෝනාපන්න වෙලා, දරු මල්ලෝ හදාගෙන කාමහෝගී දිවියක් ගෙවමින් යන්ට පුළුවන් කියලා.

මම දන්නා තරමින්, මම දන්නේ තෑ ඒක මගේ වරදක්ද කියන්ට, මට කිසිම තැනක සාක්ශියක් ලැබුනේ තෑ සෝනාපන්න ගොඩක ඉන්නවා කියලා විශාලාව. හැබැයි, විශාලාව හින්දු හක්නික කාන්තාවක් බව කියන්ටනම් ඕනේ තරම් සාක්ශි තියෙනවා. අර ගහේ බැහැලා දිය රෙද්ද පිටින් වතුර බේරී බේරී බුදුන් වහන්සේ බැහැදකින්නට ගියා කියලා එහෙම සූත්‍ර තියෙනවා. විශාක උපෝසන සීලය ගැන එහෙම සදහන් වෙනවා. ඉතින් විශාලාව උපෝසන සීලය සමාදන් වුන බව එතන තියෙනවා. එතන එයා හින්දු එක සමාදන් වුන බව ජේතවා බුදුහාමු දුරුවෝ උපදෙස් දෙනවා "විශාලා මෙහෙමයි අරිය උපෝසන සීලය වඩන්නේ " කියලා, ඔයගොල්ලේ දැකලා ඇති. ඉතින් මම මේ නිකමට කියන්නේ. මට උවමනාවක් තෑ විශාලා ව සෝනාපන්න නොවේ කියලා තර්කයක් ගේන්ට, අවශ්‍යතාවයක් තෑ. මේකෙන් වුනේ අර මිනිස්සු හිතනවා අපිට ඒ වගේ බැරිද? අපිට ගෙදර

ඉදන් මේක කරන්ට බැරිද? ඇයි බැරි අනේපිඩු සිටුවනවා වගේ වෙන්ට, ඇයි බැරි බුදුවෙලා පිරිනිවන් පාන්ට සුද්ධෝදන රජතුමා වගේ. මේවා තමයි මේ භාවනාවට, වනගත වීමට එරෙහිව තියෙන දේවල්.

ඉතින් මතක තියාගන්ට ඕනේ, දැන් සමහර වර්ත තියෙනවා එහෙම. දැන් විශාඛාව සෝනාපන්නමයි කියලා අපි කියමුකෝ. හැබැයි ඉතින් මුළු සාහිත්‍යයේම විශාඛාවල ඉන්නේ එක්කෙනයි. සුද්ධෝදනලා ඉන්නේ එක්කෙනයි, බාහියලා ඉන්නේ එක්කෙනයි. ඉතින් ඒ නිසා අපිට කවදාවත් ඒවා පොදු, කාටත් සාධාරණ නිදර්ශන න හැටියට ගන්ට බෑ. අපි බලන්ට ඕනේ හැමෝටම කරන්ට පුළුවන් දෙයක්. දැන් බුදුන්වහන්සේගේ දේශනාව තුළ පැහැදිලිවම ඒක තියෙනවා. දැන් ආනාපානසති සූත්‍රය අරන් බැඵවොත් ඉදගෙන රහත් වෙලා නැගිටින්ට පුළුවන්. එකම ආසනයක ඉදගෙන. බුදුහාමුදුරුවෝ ඒ බව කියලත් තියෙනවා. බුදුන් වහන්සේත් නිවන් දැක්කේ ඒ ක්‍රමයටමයි. එතකොට පැහැදිලි ,ඉදගෙන මේක කරගෙන ගියොත් සමාධිය වැඩිලා ඊට පස්සේ විදර්ශනාවට ගිහිල්ලා, අනිච්ච දැකලා, රහත් වෙලා ඊට පස්සේ චේතෝච්චික්‍රිකතියටම ගිහිල්ලා නැගිටින්ට පුළුවන් එකම ආසනයකදී. එකම ඉදගැනීමකදී. බුදුන් වහන්සේ එහෙම දේශනා කලා.

හැමතැනකම කියන්නේ මහණෙනි, ආනාපාන වඩන්ට කියලා. මොකද ? ඒකට හේතුවක් තියෙනවා. අනාපාන සතිය වඩන කොට සතර සතිපට්ඨානයම වැඩෙනවා. ආනාපාන සතිය වඩන කොට සජ්ජ බොජ්ජන්ග වැඩෙනවා. ආනාපාන සතිය වඩනකොට ඇස් නිලන්කාර වෙන්නේ නෑ. ආනාපාන සතිය වඩනකොට කය ක්ලාන්ත වෙන්නේ නෑ. ආනාපාන වඩනවා කියලා කියන්නේ දිට්ඨධම්ම සුඛ විහාරයි. අරිය විහාර කියලත් කියනවා. සියළු රහතන් වහන්සේලා ඉන්නේ ආනාපාන සතියේ සිහියෙන්, දැන් මේ වගේ ආනාපාන සති සූත්‍රයේ පුදුම විදිහට බුදුන් වහන්සේ මේ ආනාපාන සති භාවනාව වර්ණනා කරනවා. හැබැයි ඒ වගේම බුදුන් වහන්සේ ඒ ඔක්කොම තියෙද්දීත් අත්තිමට සතිපට්ඨාන සූත්‍රය කියලා එකක් ගේනවා භාවනා ක්‍රම විසි එකක් එක්ක. මේක එදා කුරු රට හිටපු වැසියන්ට කිව්වා කියලා පෙනේ තියෙන්නේ. කුරු රටේ ඒ වැසියන්ට මොකද කිව්වේ, සතර සතිපට්ඨානය වඩන්ට, මෙය වැඩුවොත් මේ විදිහට උපරිම කාලය අවුරුදු හතකුත් අවම වශයෙන් දින හතකුත් ඇතුලත රහත් වෙනවාමයි කියලා කිව්වා. වැරදිලාවත් රහත් වෙන්ට බැරිවුනොත් ඒ කාලසීමාව තුළ අනාගාමී නම් වෙනවාමයි කියලා සහතික කරලා තියෙනවා. ඉතින් ඔව්වර සූත්‍ර දහ අටදාහක් තියෙනවා කියන සූත්‍ර පිටකයේ, මේක වැඩුවොත් අවුරුදු හතක් ඇතුලත රහත් වෙනවාමයි

කියලා නියෙන එකම දේශනාව මෙව්වරයි. මේක වැඩුවොත් රහත් වෙනවා නැත්නම් අනිවාර්යයෙන්ම අනාගාමී වෙනවා කිව්වා. අර ආනාපාන සතිය ඔව්වර වර්ණනා කරද්දී මේක කියන්නේ. ඒ ඇයි කරේ? ඒ බැරි අයට. එකම ආසනයක පැය කිහිපයක් ඉඳගෙන රහත් වෙලා නැගිටින්නට පුළුවන් බව ආනාපානසති සූත්‍රයේ නියෙද්දී ඇයි අර අවුරුදු හතක වැඩසටහනක් පෙන්නුවේ. ඒ අපි හැමෝටම අර විදිහට ආනාපාන වඩලා රහත් වෙලා නැගිටින්නට බැරිබව බුදුන් වහන්සේ දැකපු නිසා. ඒ තරම් අපිට කුසලය, කොගලය මදි. අපි ඒ තරම් ඒක ප්‍රගුණ කරලා නෑ. සසරින් ගෙනාපු පුරුද්දත් මදි. එහෙමනම් ඒක වර්ධනය කරගන්නට පුළුවන් යම් ක්‍රමයක් නියෙන්නට ඕනේ. ඒ නිසා තමයි බුදුහාමුදුරුවෝ අපිට සතර සතිපට්ඨානය දේශනා කරේ.

දැන් ප්‍රශ්නය නියෙන්නේ මේ සූත්‍රය, සූත්‍ර පිටකයේ තැන් දෙකක නියෙනවා, මජ්ඣිම නිකායේ නියෙනවා සතිපට්ඨාන සූත්‍රය කියලා, ඒ වගේම මහා සතිපට්ඨාන සූත්‍රය කියලා නියෙනවා දීග නිකායේ. මේ විදිහට කියද්දීත් මේ දේශනාව කවුරුත් කතා නොකර, මේක තමයි නිවන් මග කාටත් වඩන්නට පුළුවන්, කාටත් දියුණු වෙලා ඉදිරියට යන්නට පුළුවන් කියලා මේකේ නියෙද්දී, අපිට නිකන් වෙනත් සුරත්ගතා ලෝකයක් පෙන්නවනවා අනිසුච්ඡේෂ වර්නයක් දෙකක් අරගෙන. ඉතින් අපි මෙතන ඉන්නවද නැත්ද කියලා අපි කල්පනා කරලා බලන්නට ඕනේ. මනූෂ්‍යකල්පිත ලෝකේ, ඒ සුන්දර ලෝකේ ඉඳගෙන ඉන්නවද? අපිට පුළුවන්ද විශාඛාව වෙන්නට, අනේපිඩු සිටුවනවා වෙන්නට. අපිට පුළුවන්ද බාහිය වෙන්නට, අපිට පුළුවන්ද සුද්ධෝදන රජකුමා වෙන්නට. නැත්නම් අපිට පුළුවන්ද සත්තති අමාත්‍යයා වෙන්නට. දැන් මෙතන අපිට ගැටළුවක් නියෙනවා. දැන් එහෙම පුළුවන්කම තිබුනනම් බුදුන් වහන්සේට උවමනා වෙන්නේ නෑ සතරසතිපට්ඨානය දේශනා කරන්නට. මේක අපි බුද්ධිමත්ව හිතන්නට ඕනේ.

අපි ගවේශනාත්මකව හිතන්නට ඕනේ. මේ සූත්‍ර ටික ඔක්කොම අරගෙන අපි බලන්නට ඔබේ සමස්ත විග්‍රහය මොකද්ද කියලා. එතකොට සමස්ත විග්‍රහය තුළ නියෙන්නේ චතුරාර්ය සත්‍ය තමයි දේශනාව. සූත්‍ර දහ අට දාහෙම කියන්නේ ඒක. ඊළඟට අපිට කරන්නට නියෙන්නේ නිවන් මගේ යන කෙනෙකුට ආර්ය අෂ්ටාන්ගික මාර්ගය වඩන එක. එතකොට ආර්ය අෂ්ටාන්ගික මාර්ගය වැඩිය යුතුමයි. ඔය අතින් අයත් ආර්ය අෂ්ටාන්ගික මාර්ගය වැඩුවා. දැන් බාහියට, දැක්කා පමණයි, ඇහුනා පමණයි, ආග්‍රාණය කරා පමණයි කියනකොට ඒ තුළ චතුරාර්ය සත්‍ය නියෙනවා. ඒ තුළ ආර්ය අෂ්ටාන්ගික මාර්ගය නියෙනවා. එයා ගිහිල්ලා ගහක් යට

ඉඳගෙන බැඳවා ඇස් දෙක පියාගෙන මොකද්ද මේ බුදුන්වහන්සේ කිව්වේ දැක්ක පමණයි, ඇහුනා පමණයි කියලා, බැලුවා ඇසයි වර්ණයි ස්පර්ශ වුනා විඤ්ඤාණය හටගන්නවා, විඤ්ඤාණය නිරුද්ධ වෙන්නවා. එතකොට මොකද්ද මේ කියන්නේ. මේ ඇතිවීම නැතිවීම දැක්කා. මොකද්ද මෙතන වෙන්නේ. ඒත් සතර සතිපට්ඨානය වැඩෙන්නේ. නමා තුලට යොමුකරලා බැඳවා සිත, දැක්කේ මෙන්න මේක, විඤ්ඤාණයේ ඇතිවීම නැතිවීම තමයි දැක්කේ. ඉතින් ඒ හරහා තමයි ඔහු රහන් වුනේ. ඉතින් අපිත් කළයුත්තේ එක. ඒත් අපිට බාහියට වගේ නුවණක්, කෞශල්‍යයක් නැතිහින්දා ඒක කිව්ව පමණින් ගිහිල්ලා බලන්ට තරම් මොළයක් නෑ. ඒ නිසා තමයි පසුකාලීනව බුදුහාමුදුරුවෝ අපිට සතිපට්ඨාන සූත්‍රය දේශනා කරේ.

අවාසනාවකට සතිපට්ඨාන සූත්‍රය බුදුන් වහන්සේ දේශනා කලේ බුදුන් වහන්සේගේ බුද්ධත්වයෙන් කොච්චර කාලෙකට පස්සේද කියලා කියන්ට අපිට සාක්ශි නෑ. එහෙනම් අපිට හිතාගන්න තිබ්බා මේක කවද්ද කරන්ට ඇත්තේ කියලා. තමුත් මම හිතනවා බුදුන් වහන්සේ බොහෝ කල් ගතවෙලා, ඕනේම කෙනෙක්ට නිවන් දකින්නට වැඩසටහනක් හදන්ට ඕනේ කියලා වෙන්ට ඕනේ මේ භාවනා ක්‍රම ටික කියන්ට ඇත්තේ. භාවනා ක්‍රම විසි එකක් දීලා තියෙනවා වේනෝ විමුක්තියටම යන්ට පුළුවන්. ඉතින් අපි ඒක ගැන හිතන්නේ නැතුව, ඒකෙ තියෙන ක්‍රමේ පිළිපදින්නේ නැතුව වෙන වෙන ඒවා කතා කරනවා. සතර සතිපට්ඨානය ගත්තොත් පටන් ගන්නෙම ආරණ්‍යගතෝවා, වෘක්ෂමූල ගතෝවා, ගුන්‍යාගාර ගතෝවා කියලා. ආනාපාන සති සූත්‍රය ගත්තත් එහෙමයි. ගිරිමානන්ද සූත්‍රය අරන් බැලුවත් දස සංඥා වඩන්ට කිව්වත් ඒත් එහෙමයි. බලන බලන හැම තැනකම තියෙන්නේ ඒක. දැන් අද තමයි මේ එක එක්කෙනා ඒවා මුකුත් නොකර අර බණ අහලා සෝනාපන්න වෙන්ට යන්නේ. තව අය ඒ කියන එක අහන් හිටියහම රහන් වෙනවා. බුද්ධත්වයට පත්වෙනවා. තව ඒවා අහන් ඉත්තකොට සියළු දේ ඇතහැරෙනවා, මාව විශ්වාස කරන්ට කියනවා. ඉතින් මේවා බුදුහාමුදුරුවෝ වත් කිව්වේ නෑ. මේවා නිකන් දේව සංකල්ප වගේ. දැන් තව සමහරු බණ අහලා ,දැන් ඒගොල්ලෝ ගිහිව ඉඳගෙන නිවන් සුව විදිනවා. හරි පුදුමයි මේවා ඇහෙනකොට. මමත් ඉතින් ගවේශනය කරලා බැලුවා. හොඳට විභාග පාස් වෙලා, ඒ ලෙවල් පාස් වෙලා, ශිෂ්‍යත්ව අරන් විදේශ ගතවෙලා, රටවල් වලින් රටවල් වලට ගිහින් දැන් තව රටක ඉඳගෙන සමහරු නිවන් සුව විදිනවලු. ඉතින් මේ ගිහි ඇඳුම් ඇඳගෙන කාමහෝගී දිවියක් ගෙවමින් නිවන් සුව විදින්නේ. ඉතින් නිවන් සුව විදින්නට රහන් වෙන්ට එපැයි. රහතන් වහන්සේ කෙනෙක් ගෙදර ඉඳගෙන ගිහි ජීවිත ගෙවමින් ඉන්ට පුළුවන්ද? ඉතින් මේවගේ ගැටළු තියෙනවා. ඇයි මේ මේක

කරන්නේ? දැන් මේ එක එක්කෙනා අල්ලගෙන ඉන්නවා, මේ බණ අහලා මෙහෙම කරා, බණ අහලා සෝනාපන්න වුනා. ඊටපස්සේ අරිය ධ්‍යාන වඩනකොට ආලෝක ජේතට පටන් ගන්නා. ඉතින් ආලෝක ජේතටනම් මේ ඇස් දෙක පියාගෙන දගලන්ට ඕනේ නෑ. මේ ලයිට් ඒකෙ ස්විච් එක දැම්මනම් ආලෝකය ජේතවා. එළියට බැහැලා අහස දිහා බැලුවනම් ඉර ජේතවා දවල්ට, රැට හඳ ජේතවා, තරුන් ජේතවා. ඉතින් මේක නිවන් මහ නම්, මේක ධ්‍යාන නම්, මේක නිවන නම් මේවිවර දගලන්ට ඕනේද අපි නිවන් දකින්නට. මේ සතර සතිපට්ඨානය වඩන්ට ඕනේද? එහෙම වෙන්ට බෑනේ. මේක ටිකක් බුද්ධිමත්ව හිතන්නට ඕනේ. මෙකද්ද මේ කරන්නේ කියලා මටනම් තේරෙන්නේ නෑ. මේවා කොහෙද බුදුහාමුදුරුවෝ කිව්වේ? බණ අහලා සෝනාපන්න වෙනවලු, ඊට පස්සේ ආර්ය ධ්‍යාන වඩලා නිවන් දකිනවා, නිවන පූර්ණයට පත්කරනවා. මොකද්ද මේ කියන්නේ කියලා මටනම් තේරෙන්නේ නෑ. අපිත් මේ ගවේශනය කරා. අපිටත් ඔය ප්‍රශ්න තිබ්බා. අපිත් ඒ කාලේ ජනප්‍රිය අයගේ ධර්ම දේශනා ඇහුවා, පොත පත කියෙව්වා. අනෙකුත් ආයතන වල නියෙන දේවල් බලලා ගවේශනාත්මකව බුද්ධ වචනය හොයාගෙන ගිහිල්ලා එහෙත් මෙහෙත් දන්න විදිහට සූත්‍ර කියවලා, අපි අත්තිමට ගිහිල්ලා වනගත වෙලා ඒ ගුරුවරු හොයාගෙන ඒගොල්ලෝ කියපු දේ අහලා ඒ කියපු විදිහට භාවනාව වඩලා ප්‍රායෝගිකව ලබපු අත්දැකීම් හරහා මේවා කියන්නේ.

මොකද ඒ ටික කරන්නට ඉස්සෙල්ලා බණ අහලා සෝවාන් වුනානම් මම සෝවාන් වෙන්නේ ගෙදර ඉදන්. බොහෝ කලකට පෙර. පුංචි කාලෙම. දැන් සෝවාන් වෙන්නේ බණ අහලානම් මේ රටේ මිනිස්සු තරම් බණ අහන මිනිස්සු ජාතියක් ලෝකේ තවත් නෑ. දවසට දේශනා කොච්චර අහනවද? මේ ඔක්කොම සෝනා පන්න වෙච්ච මිනිස්සු ඉන්ට ඕනේ. නමුත් එහෙම කෙනෙක් නෑ. එහෙම බණ අහලා සෝවාන් වෙච්ච කෙනෙක් නෑ. ඉතින් මේක කියන අයටවත් මේක අහන අයටවත් මේ දේ නොතේරෙන්නේ ඇයි කියලා මටනම් තේරෙන්නේ නෑ. බොහොම අනුකම්පාවෙන් මම මේක ඉදිරියට ගේන්නේ. කවුරුහරි මේක අහලා රැවටෙන්නේ නැතුව මේ ඇත්ත බුද්ධ වචනේ හොයාගෙන යයි කියලා. මේක මම කිව්වට පිළිගන්නටත් එපා. ඒකයි මම කිව්ව අද ඉන්ග්‍රීසියෙන්, සිංහලෙන්, වෙනත් භාශාවන් වලිනුත් බුදුන් වහන්සේගේ දේශනාව අපිට කියවලා ගන්ට පුළුවන්. බොහෝ උගත් මිනිස්සු අපේ රටේ ඉන්නේ අකුරු කියවන්නට පුළුවන්, හිතන්නට පුළුවන්. කෙළින්ම අරගෙන බලන්ට මේ කියන එක ඇත්තද කියලා. සමහරු බණ කියනවා, මම අහන් ඉදලා නියෙනවා සූත්‍රයේ කැල්ලක් අරගෙන කියන්නේ. මුළින් තම කියනවා. අත්තිමට අග කැල්ල එයාට ඕනේ එක කියනවා. එහෙම තැනින්

තැන කැලි කියන්නට බෑ. ඒකයි වැඩේ. දැන් සමහරු කියනවා ආනාපාන සූත්‍රයේ මූලධර්ම කියලා අන්තිමට කියනවා නිවන දකිමින් ආශ්වාස කරන්නේයලු, නිවන දකිමින් ප්‍රාශ්වාස කරන්නේයලු. ඉතින් මේ අන්තිම කැල්ල. ඒ පඩිපෙලේ මුල් පියවර ටික කියන්නේ නෑ. සිහිය ඇතුළු හුස්ම ගන්නවා. දිග හුස්ම දකිනවා. ඊට පස්සේ කෙටි හුස්ම දකිනවා. මුළු හුස්ම දකිනවා. හුස්ම නොදැනී යනවා. හුස්ම සියුම් වෙන්නවා. ඊට පස්සේ සිත දකිනවා. ඊට පස්සේ සිත පිහිටුවනවා. ඊට පස්සේ සිතෙන් මිඳෙනවා. මේවා චිත්ත සංඛාර කියලා කිව්වේ. කාය සංඛාර කිව්වේ ආශ්වාස ප්‍රාශ්වාස, ඊට පස්සේ චිත්ත සංඛාර. ඊටපස්සේ ඒක සන්සිඳෙනවා. ඊට පස්සේ ඒක ධ්‍යාන වලට යන්නවා. ඊට පස්සේ ඒක සියුම් වෙලා හරි තැනට එනවා. සිත පිහිටුවනවා කිව්වේ ධ්‍යාන වල රඳෙනවා කියන එක. මේවා සමන භාවනා. ඒ කියන්නේ නීවරණ තැනිවෙන එක විතරයි ඒකෙන් වෙන්නේ. ඊටපස්සේ සිත මුදවමින් අශ්වාස කරනවා. ඒ කියන්නේ ධ්‍යාන වලින් ඉවත් වෙනවා කියන එක. ඊටපස්සේ සාමාන්‍ය ප්‍රකෘති තත්ත්වයට ඇවිල්ලා සතර සතිපට්ඨානය, කාය වේදනා, චිත්ත, ධම්ම කියන සතර සතිපට්ඨානයට සිත යොමු කරගම අනිච්ච දකින්නට පටන් ගන්නවා. ඒකේ කියනවා අනිච්ච දකිමින් ආශ්වාස කරන්නේය. අනිච්ච දකිමින් ප්‍රාශ්වාස කරන්නේය. ඔව්ද? නැත්ද? කියවලා බලන්නට පොත අරන්. ඊට පස්සේ නියෙනවා විරාගය දකිමින් ආශ්වාස කරන්නේය, විරාගය දකිමින් ප්‍රාශ්වාස කරන්නේය. අනිච්ච දකින කොට විරාගය ඇතිවෙනවා. ඇලෙන්ට දෙයක් නෑ. ඉවත් වෙන්නට හිතෙනවා. ඊට පස්සේ නිරෝධය දකිමින්, නිවන දකිමින් කිය කිය දිගටම වෙනෝවිමුක්තිය දක්වාම කියනවා. දැන් මේකේ මූල කියන්නේ නෑ. අරණ්‍යගන්වීම, වෘක්ෂමූල ගන්වීම නෑ. දැන් බණ අහලා, හුස්ම ගන්නේ කොහොමද නිවන දකිමින්. නිවන් දකිමින් ආශ්වාස කරනවා, නිවන දකිමින් ප්‍රාශ්වාස කරනවා. දැන් මේ අය බණ අහලා සෝනාපන්න වෙලා දැන් අස්සාද පස්සාද කරා, දැන් අරිය දැහැන් වැඩෙනවා. ඊටපස්සේ මේගොල්ලෝ ගෙදර ඉදන් කාමහෝගී ජීවිත ගෙවමින් නිවන් සුව විදිනවා. මේ මතකයකල්පිත දෙයක්. මේක තමයි කතන්දරේ. පොඩ්ඩක් හොයලා බලන්නට.

මම මේ කාවචන් විචේ වනය කරන්නට වත්, කාවචන් හෙලා දකින්නටවත්, කාගෙවත් කෙරෙහි ද්වේශයකින්වත් නෙවෙයි මේක කියන්නේ. මේ අනුකම්පාවෙන් කියන්නේ. මේ එක එක්කේනා කිව්වට රචනේට එපා. දැන් දක්න අයනේ උගත් අයනේ මේ සමාජයේ ඉන්නේ. දැන් මේ එක එක්කේනා තම තමන්ගේ දන්නා නුවණින් මේ බුදු දහම විග්‍රහ කරන්නට යනවා. භෞතික විද්‍යාව දන්න කෙනා භෞතික විද්‍යාවෙන් බුදු දහම විග්‍රහ කරන්නට යනවා. වෛද්‍ය විද්‍යාව දන්න කෙනා වෛද්‍ය විද්‍යාවෙන් බුදු දහම

විග්‍රහ කරන්ට යනවා. තාරකා විද්‍යාව ඉගෙන ගන්න කෙනා තාරකා විද්‍යාවෙන් මේක කරන්ට යනවා. ගුරු වෘතියේ යෙදෙන කෙනා එයාගේ ගුරු වෘතියේ තියෙන අධ්‍යාපන මනෝ විද්‍යාවේ නොයෙකුත් දේවල් අරගෙන මේක විග්‍රහ කරන්ට යනවා. මේ එකක්වත් හරියන්නේ නෑ. මේ ඔක්කොම අනභූතලා මේ දෘශ්‍යී වලින් මිදිලා පිරිසිදු මනසකින් මෙනෙන්ට ආවොත් මේක කරන්ට පුළුවන්. ඒ නිසයි මම මේ ටික කියාගෙන ගියේ. මොකද හිතෙන්නේ? දැන් මම මෙච්චර වෙලා උත්සාහ කරේ ඒකයි. දැන් වනගත වීම ගැන හරියට ප්‍රශ්න තියෙනවා. කැලේට යන්ට බෑ. අපි කාන්තවෝ, අපිට පුළුවන්ද කැලේට යන්ට?. කාන්තාව කියන්නෙන් ප්‍රශ්නයක්නේ. ඒ ප්‍රශ්නෙන් මිදෙන්නම් කාන්තාවට කැලේට යන්ට වෙනවා. දැන් කාන්තාවක් වෙලා ඉපදීමනේ මේ ගැටළුව දැන්. මෙනෙ දැන් කියයි, "අපිව දුගනය කරයි අපිට පුළුවන්ද තනියම ඉන්ට" කියලා. ඉතින් තනිකමට මුහුණ දෙන්ට ඕනේ. මම මුලදීම කිව්වේ තනිකම, පාලුව, හිස්බව, අනාරක්ශිත බව, අසරණ බව, කැලේට ගිහාම මේ ඔක්කොම ජේන්ට පටන් ගන්නවා. එහෙම තැනුව මේක දකින්නට බෑ. ඊටපස්සේ තමයි අපි ඒකට මුහුණ දීගෙන මේක කරන්ට ඕනේ. අපි ගෙදරින් කැලේට ගියාට අපි ගෙදරින් හිනිත් අරගෙන ගිහිත් තියෙන්නේ. ඊටපස්සේ ඒක වද දෙන්ට පටන්ගන්නවා. ඒක අනභූතගන්ට ඕනේ. ඊටපස්සේ ඇතුළතින් නීවරණ වදදෙන්ට පටන්ගන්නවා. ඊටපස්සේ නීවරණ ටික තැනිකරගන්ට ඕනේ. ඔයවගේ ප්‍රශ්න ගොඩක් අපිට තියෙනවා.”

05.) ව්‍යගතවීම, ගුරුවරයා සහ නිවන

“දැන් ගොඩක් අයට ප්‍රශ්නයක් තියෙනවා, මම හැමවෙලාවෙම කියන්නේ බුදුහාමුදුරුවෝ මෙහෙම කිව්වා, ආරණ්‍යගතෝවා, ගුණාගාර ගතෝවා, රුක්ඛමුල ගතෝවා කියලා. දැන් හැමෝම මේක ප්‍රශ්න කරනවා . ඊළඟට මේ ඔක්කොටම ඉස්සේල්ලා ගුරුවරයෙකුත් ඉන්ට ඔනේ අපිට. දැන් සෝනාපත්ති අංග හතරක් තියෙනවා ඒකේ පළවෙනි එක ශ්‍රද්ධාව, ශ්‍රද්ධාව ඇතිවෙන්න සද්ධර්මශ්‍රවණයයි යෝනිසෝ මනසිකාරයයි ඕනේ. ඒකට සද්ධර්මය අහන්ට ඕනේ. ඒක අහන්ටත් ඒත් ගුරුවරයා තමයි, බුදුන් වහන්සේ තැන්නම් උන් වහන්සේගේ ශ්‍රාවකයෙක්. බුදුන්වහන්සේගේ ශ්‍රාවකයා තමයි ගුරුවරයා වෙන්නේ. බුදුන් වහන්සේ කියනවා කොහොමද එයා ගුරුවරයා වෙන්නේ කියලා . දැන් එකතැනක කියනවා මහණෙනි යම්කිසි මනුෂ්‍යයෙක්, පුද්ගලයෙක් හික්මවන්ට පුළුවන්නම් ඒ පුළුවන් වෙන්නේ තථාගතයන් වහන්සේට හෝ උන්වහන්සේගේ ශ්‍රාවකයෙක්ට කියලා. ජිහැදිලිවම බුදුහාමුදුරුවෝ සූත්‍රයක දේශනා කරනවා ඒක.

දැන්, ඊළඟට බුදුහාමුදුරුවෝ කියනවා මොකද්ද මේ තථාගතයන් වහන්සේට හෝ උන්වහන්සේගේ ශ්‍රාවකයන්ට තියෙන සුදුසුකම අන් අයව හික්මවන්ට. දැන් මේ අන් අය හික්මවනවා කියලා කියන්නේ නිවන දක්වා මෙහෙයවනවා කියන එක, උපදෙස් දෙනවා කියන එක. එතකොට මොකද්ද තියෙන සුදුසු කම බුදුන් වහන්සේට හෝ උන්වහන්සේගේ ශ්‍රාවකයෙක්ට. බුදුහාමුදුරුවෝ ඒකෙදී කියනවා "මහණෙනි ඒකට හේතුව තමයි බුදුන්වහන්සේට හෝ උන්වහන්සේගේ ශ්‍රාවකයන්ට, තමයි මේ දේ කළ හැක්කේ , නව කෙනෙක් හික්මවන්ට පුළුවන් නිවන දක්වා මෙහෙයවන්ට පුළුවන්. ඒකට තියෙන සුදුසුකම තමයි බුදුන්වහන්සේ හෝ උන්වහන්සේගේ ශ්‍රාවකයෝ පමණයි කාමයනේ ආශ්වාදය ආශ්වාදය ලෙසටත්, ආදීනවය ආදීනවය ලෙසටත්, නිස්සරණය නිස්සරණය ලෙසටත් දන්නේ " කියලා. කාමයන්ගේ ආශ්වාදයත්, අදීනවයත් නිස්සරණයත් තුනම දන්නේ බුදුන් වහන්සේගේ ශ්‍රාවකයෝ. දැන් ශ්‍රාවකයෝ කිව්වහම බුදුන් වහන්සේගේ ශ්‍රාවකයෝ ප්‍රධාන වශයෙන් ආර්ය ශ්‍රාවකයෝ හතර දෙනෙක් ඉන්නවා. සෝවාත්. සකාද්ධාගාමී, අනාගාමී, අරහත් කියලා. ඒකෙන් හැබැයි රහතන් වහන්සේ පමණයි කාමයන්ගේ ආශ්වාදයයි,

ආරණ්‍යගතවීම

ආදීනවයයි, නිස්සරණයයි තුනම දන්නේ. එනකොට එනනින් පල්ලේහා ඉන්නේ සෝවාන්, සකාද්ධාගාමී , අනාගාමී කියන තුන්දෙනා අරහත්වයට පත්වෙලා තැනිනිසා ඔවුන් පරිපූර්ණ වශයෙන් කාමයන්ගේ ආශ්වාදය, ආදීනවය සහ නිස්සරණය දන්නේ නෑ. එහෙමනම් අනිච්චාර්යයෙන්ම අපිට අපේ ගුරුවරයා වෙත්ට වෙනවා බුදුන් වහන්සේ හෝ , එනනින් පස්සේ උත්වහන්සේගේ ශ්‍රාවකයෝ හැටියට ඉන්න රහතන් වහන්සේලා. ඔවුන්ට චිතරයි තව කෙනෙක් රහත් ඵලය දක්වා මෙහෙයවන්ට පුළුවන් කියන එක මේ දේශනා වලින් පැහැදිලි වෙනවා. ඒක අපි තේරුම් ගන්ට ඕනේ, මතක තියාගන්ට ඕනේ.

එනකොට මේ ගුරුවරයාගෙන් තමයි අපි සද්ධර්මය අහන්නේ. සද්ධර්මය කියලා කියන්නේ චතුරාර්ය සත්‍ය. එනකොට වඩන්ට තියෙන්නේ ආර්ය අෂ්ටාන්ගික මාර්ගය. ආර්ය අෂ්ටාන්ගික මාර්ගය කියලා දෙන්ට පුළුවන් අරහත් ඵලය දක්වා රහතන් වහන්සේට පමණයි. එනකොට ඔහු තමයි ගුරුවරයා. ඔහු තමයි දහම් දෙසන්නේ. දහම් දෙසනවා කියලා කියන්නේ ඇත්තටම කියනවානම් භාවනා ක්‍රමය කියලා දෙන එක . අරහත් ඵලය දක්වා තමන්ව මෙහෙයවන කෙනා තමයි ගුරුවරයා.

එනකොට ගුරුවරයා හෝ, ඔහුගෙන් අසාගත් ධර්මය හෝ ආර්ය සංඝයා කෙරෙහි පැහැදීම තමයි ශ්‍රද්ධාව කියලා කියන්නේ. එනකොට, ඒ තුනෙන් එකකින් ශ්‍රද්ධාව ඇතිකර ගන්නට පස්සේ ඒ පුද්ගලයා තමයි නිවන් මගට යොමුවෙන්නේ, ගුරුවරයාගෙන් අහගෙන කොහොමද මේක කරන්නේ කියලා. අත්ත අහගන්නවා ඊට පස්සේ භාවනාව. ඒක තමයි සද්ධර්මශ්‍රවණය කියන්නේ , භාවනාව. ඒක ඊළඟට තේරුම් ගැනීම තමයි යෝනිසෝ මතසිකාරය. මේක කමටහන කියලා ගන්ටත් පුළුවන් , චතුරාර්ය සත්‍ය දේශනාවම කමටහනක් තමයි. ආර්ය අෂ්ටාන්ගික මාර්ගයන් එක්ක.

මේක ටිකක් ගැඹුරු එකක් මම ඒක මෙනත විග්‍රහ කරන්ට යන්නේ නෑ. මොකද ශාස්ත්‍රීය දේශනාවක් කරන තැනක් තෙවෙයි මේක.එනොකොට ශ්‍රද්ධාව සද්ධර්මශ්‍රවණය, යෝනිසෝ මතසිකාරය, ඊළඟට තමයි ධර්මානුධර්ම ප්‍රතිපදාව. ආර්ය අෂ්ටාන්ගික මාර්ගයේ අංග අටක් තියෙනවා, සම්ම දිට්ඨි, සම්ම සංකප්ප, සම්මා වාචා, සම්මා කම්මන්ත, සම්මා ආජීව. ඊට පස්සේ තමයි සම්මා වායාම , සම්මා සනි සම්මා සමාධි එනකොට දැන් මේ භාවනාව කියන එකට යන්නේ සම්මා වායාම, සම්මා සනි, සම්මා සමාධි කියන අංග තුන. එනකොට ඊට පල්ලේහා තව අංග

පහක් නියෙනවා. සම්මා දිට්ඨියවත් නැති මිනිස්සු මගෙන් ඇවිත් අහනවා භාවනාවක් කියලා දෙත්ට කියලා. ඉතින් මේක තමයි නියෙන ප්‍රශ්නේ . ඉතින් මේක පිළිගත්ට බෑ අපිට. පළවෙනි කරුණු පහක අත්හැරලා හයවෙනි හත්වෙනි , අටවෙනි ඒවා තමයි අහන්නේ. එතකොට කොහොමද අපි මේක කරන්නේ. ඒක කරන්නට බෑ. අනිවාර්යෙන් සද්ධර්මය හරියට අහලා සම්මා දිට්ඨිය ඇතිකරගෙන, තෙක්ඛම්ම , අව්‍යාපාද සංකල්පනා ඇතිකරගෙන, ඊටපස්සේ තමයි ඔහු සම්මා වාචා, සම්මා කම්මත්ත , සම්මා අජීව කියන තැනට යන්නේ.

දැන් දුක්ඛේ ඥාණං නිබුතනම්, දුක්ඛ සමුදය ඥාණං නියෙනවනම්, දුක්ඛ නිරෝධ ඥාණය නියෙනවනම් , දුක්ඛ නිරෝධ ගාමිනී පටිපදායය ඥාණය නියෙනවනම් ඔහුට සම්මා දිට්ඨිය නියෙනවා. ඔය හතර නියෙන මනුස්සයට ප්‍රශ්නයක්ද තෙක්ඛම්මයට යාම. කාමයන්ගෙන් ඉවත්වීම. ඔහුට ප්‍රශ්නයක්ද අව්‍යාපාද , අවිහිංසා වලට යන එක? දැන් ඕක නියෙන මිනිහට කැලේට යන්ට අමාරුද? සීලයේ පිහිටන්ට අමාරුද? දැන් තේරෙණවද වෙනස? ඕක තමයි උත්තරේ. දැන් මේක බැහැයි කියලා කියන්නේ, අපිට අරක නියෙනවා මේක නියෙනවා කිව්වට සම්මා දිට්ඨිය නෑ. මේක තමයි තර්කේ. මේක තමයි ඇත්ත, ඒක නැතුව තමයි අහන්නේ. තමන්ට මූලික සම්මා දිට්ඨිය නෑ. අඩුගානේ කායික වාචසික සංවරය නෑ. මේවා ඇත්තටම වැටෙන්නේ මනුෂ්‍ය ධර්ම වලට. ඊළඟට උත්තරී මනුෂ්‍ය ධර්ම තමයි භාවනා කියන්නේ විදර්ශනාව, සතරසතිපට්ඨානය. ඉතින් ඒ මනුෂ්‍ය ධර්මවත් නැතුව ඇවිල්ලා උත්තරී මනුෂ්‍ය ධර්ම ගැන අහනවා. ඉතින් ඒකට වනගත වෙලා මෙන්න මේක කරන්නට කිව්වහම ප්‍රශ්න දානවා. "අපිට යන්ට බෑ, අපිට වගකීම් නියෙනවා, යුතුකම් නියෙනවා, ගෙදර ඉදන් කරන්නට ක්‍රමයක් නැද්ද , නිකන් ඉන්න වෙලාවට කරන්නට භාවනාවක් නැත්ද"? මම දන්නේ නෑ එහෙම ක්‍රම නියෙනවද කියලා.මම දන්නේ බුදුන් වහන්සේ කියපු එක විතරයි. බුදුන් වහන්සේ ගේ ධර්මය තුළ එහෙම එකක් නියෙනවා කියලා මට හම්බවෙලා නෑ. මට එහෙම අත්දැකීමකුත් නෑ. ඉතින් දැන් මේක කියනවා.

එතකොට, ඊළඟට තව ප්‍රශ්නයක් අහනව කැලේට ගියන් අනේ ස්වාමීන්වහන්ස කොහොමද ගුරුවරයෙක් හොයාගන්නේ. ඉතින් ඒක තමන්ගේ දක්ෂකම. කවුරුත් ගුරුවරයා බොර්ඩ් ගහගෙන ඉන්නේ නෑ. මම රහත් කිය කිය යන්ට ඇගේ අමාරුවක් නෑ රහතන් වහන්සේට. මම බුදුවරයා, මම තමයි එකම මුණිවරයා කියන්ට ඇගේ අමාරුවක් රහතන් වහන්සේලාට නෑ. "එන්ට මගේ ලඟට , මගේ දේශනා අහන්ට ඔයගොල්ලෝ

නිවන් දකිනවා" කියන්නේ නෑ කිසිම රහතන් වහන්සේ කෙනෙක්, බුදුකෙනෙක්.එයා දෙවියන් වහන්සේවත් , මැවුම කාරයෙක්වත් නෙවෙයි. අර සසර බිය දක්නා කෙනා, සම්මා දිට්ඨිය ඇති කෙනා ඇවිල්ලා ඇහුවොත් මේක කියලා දෙන්නට පුළුවන්. ඒක තමන් කරන්නට ඕනේ. චතුර තියෙන තැන පෙන්නන්නට පුළුවන්. හැබැයි චතුර පොවන්නට බෑ. ගිහින් බොන්නට ඕනේ එයා. ඒ වගේ තමයි. දැන් මේගොල්ලෝ කියනවා "නෑ කිසිදෙයක් ඔනේ නෑ මෙහෙම කරාම හරි, පුළුවන්තමි එන්නට , මම තමයි එකම ජගනා මගෙන් එක්ක වාද කරන්නට කෙනෙක් නෑ". එතනම පැහැදිලිව පෙනවා ඒ අය ලඟ කිසිවක් නෑ. මෙව්වර මම පුම්බන්නට ඕනේද?, මම කියලා එකෙක් නෑ කියලා දැක ගන්නහම. බුදුහාමුදුරුවෝ මම කියලා කිව්වේ නෑ. හැබැයි බුදුහාමුදුරුවෝ තමාව හදුන්වා ගන්නා තථාගනයෝ කියලා. තථාගනයයි කියන්නේ තථය කියන්නේ අවසානය. නිට්ඨාව. නිවනට කියන තවත් නමක්ම තමයි. එතකොට ඒකට පත්වෙච්ච කෙනා තථාගනයෝ කිව්වා. දැන් අපිට තථාගනයෝ කියන්නට බෑ මොකද එයා කිව්වා. ඒක වෙනයි. එයා සම්මා සම්බුදු චරයා. එයා ගුරුවරයා. අපි ඒවා අහගෙන ගිය අය. ඉතින් අපිට ඒ ගමන ගියානම් , ඒ බුදුන්ව හන්සේ කියපු ධර්මය දැක්කානම් , ඉතින් මම කියලා කෙනෙක් නෑ කියලා දැක්කනම් , මගේ කියලා දේකුත් නෑ. පිම්බෙන්නට මිනිහෙකුත් නෑ. පුම්බන්නට දේකුත් නෑ. දැන් මේක තමයි ඇත්ත කතන්දරේ. මේක නැති මිනිස්සු නොයෙකුත් කතන්දර කියනවා. එතකොට දැන් මේක කිය කිය ඉන්නෙ නෑනේ. එන්නට මගේ ලගට මම සුමානෙ න සෝවාන් කරනවා, සතියෙන් සකාද්ධාගාමී කරනවා, මාසයක් යනකොට අනාගාමී වෙනවා. මාස තුනකින් රහන් වෙනවා කියලා අපිට කියන්නට බෑනේ. එහෙම කියන්නට බුදුහාමුදුරුවන්ටත් බෑ. ඒකයි මම කිව්වේ එහෙම එහෙම කිය කිය ඉන්න මිනුස්සුන් නෑ. කියන අය ඉන්නවනම් එළියේ ලාභ සත්කාර , කීර්ති ප්‍රශංසා සඳහා ජනතාව මුලාවට පත්කරමින් තමන්ගේ මානසික තෘප්තිය සඳහා කරන වැඩක් පමණයි. ඉතින් ඒක හින්දා හරි පරිස්සම් වෙන්නට ඕනේ කොහොමද සැබෑ ගුරුවරයා තෝරගන්නේ කියලා .

ඉතින් ඕක ගොඩක් අය අහනවා. කිසිම ගුරුවරයෙක් ඔය තත්ත්වයට පත් වෙච්ච කෙනෙක් බෙර ගගහා එළියට ඇවිල්ලා කියන්නේ නෑ මම අහවලා එන්නට මගේ ලගට කියලා.. ඒක තමයි ඇත්ත කතන්දරේ. අපි සුක්ෂම වෙන්නට ඕනේ, දක්ෂ වෙන්නට ඕනේ, උපායශීලී වෙන්නට ඕනේ. පිළිවෙලින් තමන්ගේ ගුණදර්ම දියුණු කරගෙන හොයාගෙන හොයාගෙන යන්නට ඕනේ. ඇත්තටම රහතන් වහන්සේ කෙනෙක් හදුනගන්නට බෑනේ. මොකද රහන් වෙනවා කියන්නේ ඔඵවේ අන් දෙකක් එනවා නෙවෙයිනේ. තැත්නම් වෙන ලකුණක් පහල වෙන්නේ නෑනේ. රැස් වලල්ලක් විහිදෙන්නේ නෑනේ වෙසක්

තොරණේ වගේ. ඒක කොහොමද අඳුනගන්නේ. අඳුනගන්නේ ඔහුගේ නියෙන නිහනමානී කම,ප්‍රඥාව, හැදියාව, සීලාවාර කම . එයා අමුතු වර්තයක්. අපිට තේරුම් ගත්ට නම් ඔහුව අධ්‍යයනය කරන්ට වෙනවා. ඔහුගෙන් අහගෙන මාර්ගය පිළිපදින කොට, අපි ඒ වැඩසටහන කරගෙන යනකොට , මාර්ගය හරිනම් අපි ඒක අත්විදින්නවා. අපි අත්විදින්නවා නම් එයා කියපු මාර්ගයත් හරි, එහෙනම් එයා ඊට ඉස්සෙල්ලා ඒක අත්විදිලා නියෙනවා. දැන් මම චූන්ත් යනකොට ගුරුවරු විස්සක් වගේ මට ඉන්නවා. මොකද විස්සක් ලඟට යන්ට චූන්ත්. පළවෙනි ගුරුවරයම ඔකොම කිව්වනම් අපිට ගැටළුවක් නෑ. එහෙම හොයාගන්ට බෑ. ඒ අපි දන්න එකෙනාගෙන් ඒ දේ අහගන්නවා. එයා එව්වරයිනම් දන්නේ නව කෙනෙක් ලඟට යනවා. එහෙම එහෙම යන්ට ඕනේ. දැන් සිද්ධාර්ථ ගෞතම , බුදුන්වහන්සේ චූන්ත් එදා හිටපු ගුරුවරු ලඟට ගියා. ආලාර කාලාම , උද්දකරාම පුන්ඵ වගේ අය ලඟට ගිහිල්ලා ඒගොල්ලො කියන ඒවා ඇහුවා. අහලා ඒවා ප්‍රගුණ කරා. ඊටපස්සේ ඒවා පරතෙරෙට ගියාට පස්සේ තෙරුනා මේක අවසානය නෙවෙයි, මේක නිවන නෙවෙයි, මෙතන තාමත් පරිපූර්ණ නෑ කියලා.

ඊලඟට එයා තනියම ගිහිල්ලා සතර සතිපට්ඨානය වඩලා ඒ මාර්ගය හොයාගෙන නිවන් දැක්කා. ඉතින්, බුදුන් වහන්සේත් ගිහින් නියෙනවා හොයාගෙන. නියෙන දේ හොයාගෙන ගිහින් නමයි අළුත් දේ හොයාගන්නේ. ඒ වගේ අපිත් නිහනමානී වෙන්ට ඕන. දන්න දේ දන්න කෙනාගෙන් අහගෙන , ප්‍රගුණ කරමින් ඒ විදිහට යන්ට ඕනේ.අනික අපිට සසඳන්ට පුළුවන්, මූලික පොතත් එක්ක, මූලික සූත්‍රත් එක්ක . සූත්‍ර දහ අටදාහම අපිට උවමනා නෑ. ඕකේ අදාල තැනි සූත්‍රත් තැනුවා නෙවෙයි. මුළු සමස්ත සූත්‍ර පිටකය විග්‍රහයක් කරලා ගන්නහම අපිට ඕනේ කරන , සමස්ත තෙරුම , අවසාන විග්‍රහය ගන්ට පුළුවන්. ඒ අනුව කාටත් පිළිගන හැකි පොදු සූත්‍ර නියෙනවා. චතුරාර්ය සත්‍ය, ආර්ය අශ්ටාන්ගික මාර්ගය , සතර සතිපට්ඨානය මේවා කොතෙතත් නියෙන පොදු ප්‍රකාශන. එහෙම තැනුව මේ පුංචි පුංචි කෑලි අල්ලගෙන , අතන මෙහෙම චූනා, මෙයා බණ අහලා සෝවාන් චූනා, මෙයා නිදාගෙන ඉඳලා තැගිටිද්දී සෝවාන් චූනා. මෙයා චතුර ඇදලා තාන කොට සෝවාන් චූනා. මේවා අදාල වෙන්තේ නෑ. මේ පොදු විග්‍රහය අරගන්ට ඕනේ. අර කියන විදිහට වෙනවනම් අපිත් සෝවාන් වෙන්ට එපැයි කල් ඇතුව. කවුරුත් එහෙම වෙලා නෑනේ. ඒ නිසා අපිට ඒ කතන්දර, සුන්දර ලෝක ඕනේ නෑ. ඇත්ත කතන්දරේ, ප්‍රායෝගිකව කරන්ට පුළුවන් දේ කරගෙන යන්ට ඕනේ.

එකකොට ගුරුවරයා හොයාගන්නට වෙන්නේ අපේ ප්‍රායෝගික ක්‍රියාකාරකම් තුළින්මයි. අපේ නුවණත් වැඩෙන ගමන්, අපේ වීරයත් වැඩෙන ගමන් , අපේ ශීලයත් වැඩෙන ගමන් දන්න දන්නේ දේ එකතු කරගෙන ප්‍රායෝගිකව මේ ගමන යනකොට අපිට පරිපූර්ණ රහතත් වහන්සේලාත් හම්බවෙයි. හැබැයි ඒක මාර්ගය වැඩීම තුළ, තමන්ගේ නුවණ සහ බුද්ධිය දියුණු කිරීම තුළ විතරයි හඳුනාගත හැක්කේ රහතත් වහන්සේද නැත්ද කියන එක. කවුරුත් කියන්නේ නෑ මම රහත් කියලා ආපු ගමන්. එහෙම කියන්නට ඒගොල්ලන්ට ඇගේ අමාරුවකුත් නෑ. හැබැයි ඇහුවොත් , හරි විදිහට ගියොත්, අනුකම්පා කරලා මෙහෙම කරන්නට කියලා , අපිට කරන්නට ඕනේ ටික පියවරෙන් පියවර උපදෙස් දෙයි. අපි ගමන ගිහිල්ලා ඉවර වුනහම අපි දකී නිවන. ඉතින් ඒක දකින්නම අපි ඒ දේ කළයුතුයි. මෙක මේ හැමෝම කරන්නේ ගොඩ ඉදන් පිනන්ට උත්සාහ කරන එකනේ. පිහිනුම් තටාකය ලඟට ගිහිල්ලා අහනවා මේකේ වතුර සීතලද? මේකේ දිග පළල කොච්චරද? මේකෙ ගඹුරුම තැන කොතනද? මෙතනින් පැත්තොත් වතුරේ ගිලිලා මැරෙයිද? මෙතනින් පැත්තොත් කොත්ද කැඩෙයිද?. ඉතින් ඕක අහ අහ ඉන්නවා මිසක් එක්කෙනෙක්වත් වතුරට බැහැලා පිනන්නේ නෑ. පිනලා බලන්නට ඕනේ. වතුරට බැස්සහම තෙමෙයි, සීතල දැනෙයි, පිනගෙන යනකොට ගිලෙයි, පිනගන්නට බැරිවෙයි, ඉතින් ඊටපස්සේ අනපය ගසලා පාවෙන්ට ඉගෙන ගනී. තව ටිකක් යනකොට අනපය ගසලා එහෙට මෙහාට යන්ට පුරුදු වෙයි. ඉතින් ඒවගේනේ. අපි ඉපදෙනකොටම තැගිටලා දිවිවේ නෑනේ. ඒ පුංචි කාලේ වගේ පොඩ්ඩ පොඩ්ඩ කාගෙ හරි අතක් අල්ලගෙන තැගිටලා එහෙමනේ පුරුදු වෙන්නේ. ඉතින් ඒ වගේ අපි කවුරුහරි ගුරුවරු හොයාගෙන ඒ අයගේ උපදෙස් මත බොහොම නිහතමානීව, අවත්කව, වීරයවත්තව මේ ගමන යන්ට ඕනේ. අර මම මුලින් කිව්ව ගුණධර්ම ටික කියෙන්නට ඕනේ. බොරුවෙන් ඉවත් වෙලා ගුරුවරයා එක්ක මේ ගමන යනකොට අපිට පාර පෙනෙයි. ගුරුවරයන් අත්දුන්නගනී. අපේ ගමනත් යයි. එහෙම තැනුව එන්ට මත් ලගට මම දෙනවා රහත් පලේ කියන අය තෙවෙයි ගුරුවරු.

දැන් සමහරු අහනවා කවුද රහත්ඵලය දුන්නේ එයාට කියලා. එහෙම අහන මිනිස්සුන් ඉන්නවා, "කවුද කියන්නේ එයා රහත් කියලා, කවුද රහත් ඵලය දුන්නේ?". මේ රහත් ඵලය කවුරුත් දෙන එකක් තෙවෙයි. සෝවාත් ඵලය දෙන එකක් තෙවෙයි. මේක තමාගේ තුළ, තමාගේ සිතින් දකින එකක්. ඉතින් මේකයි උත්තරේ, හරිද? . තමාගේ තුළ මේවා පහළ වෙන්නේ. තමාගේ ආධ්‍යාත්මික වර්ධනය තුළ, ආධ්‍යාත්මය තුළ ඇතිවන , වර්ධනය වෙන, තමන් දකින , අත්විදින ප්‍රායෝගික දෙයක්. දැන් මම ඇත්ත දේ

දැක්කනම් ආයින් කවුරුත් ඇවිත් කියන්ට ඕනේද ඔබ අහවලා කියලා? තමන්ම දන්නවා. මොකද ඒවා කරපු කෙනා දන්නවා. සෝනාපන්න ඵලයට ගිය කෙනාට සෝනාපන්න ඵල සමාපන්නියක් තියෙනවා. ඒකට සමවදිට පුළුවන්. හැම ඵලයකම ඵල සමාපන්නියක් තියෙනවා. එතකොට ඔනේම කෙනෙක් ඵලයට පත්වුනහම ඔහු දන්නවා වෙනසකට ලක්වුනා තමන් කියලා. ඊටපස්සේ තමන් ඒකට අවධානය යොමු කරනකොට ඔහුට පේන්ට පටන් ගන්නවා තමන් ලග මෙන්න මේ ගුණදර්ම නෑ දැන් කියලා. ඒවට ලේබල් ගැහුවේ බුදුහාමු දුරුවෝ හැබැයි, ඒකට ලේබල් ඒක ඕනේ නෑ. තමන්ට තේරෙනවා. තමන්ගේ ලග සක්කායදිට්ඨිය නෑ කියලා කවුරුත් කියන්ට ඕනේ නෑ. මට සීලබ්බන පරාමාස නෑ කියලා කවුරුත් කියන්ට ඕනේ නෑ. මට බුද්ධ ධම්ම සංඝ කෙරෙහි නොසෙල්වෙන ප්‍රසා දයක් තියෙනවා කියලා කවුරුත් නෙවෙයි කියන්නේ. තමන්ටම තේරෙන්නේ ඒක. එතකොට කවුරුත්ද දෙන්නේ සෝනාපන්න ඵලය ?. එහෙම එකක් නෑ. හරිද? මේකයි උත්තරේ, සකෘද්ධාගාමී වෙනකොට කාමරාග පටිඝ දෙක බාගයක් නැතිවෙනවා. ඒක කවුරුත් කියන්ට ඕන නෑ. තමා තුලින්ම තමා දන්නවා මේක. දැන් කලින් තිබුන ආවේග නෑ.කලින් තිබුන සිතුවිලි නෑ කියලා. ඊටපස්සේ අනාගාමී වෙනකොට තේරෙනවා දැන් කාම රාග,පටිඝ වල ඉතුරු ටිකක් නෑ කියලා. කවුරුත් කියලද ඕක වෙන්නේ. නෑ. දැන් ඔයගොල්ලෝ මෙනත ඉන්නවා. උදේ ඉදන් පාන්දර නැගිටලා කිලෝ මීටර් සියකට වඩා දුර ආවේ ඔයගොල්ලෝ නොදැනද? නෑ, දැනගෙන ආවේ. දැන් මේ අහගෙන ඉන්නේ නොදැනද? දැන් ඇගේ මදුරුවෙක් වැහුවහම ගහලා මරන්ට දන්නවානම් ඒක නොදැන වුනාද? මදුරුවෙක් බව දන්නවා , ඇගේ වහපු බව දන්නවා . ඌ දෂ්ට කරපු බව දන්නවා, රිදෙන බව දන්නවා, ගහනවා. ඒවගේ තමයි. දානයක් දුන්නොත් තමන් දැනගෙන දෙන්නේ. සිල්වත් වුනොත් දැනගෙන කරන්නේ. දුස්සීල කම් කරොත් දැනගෙන කරන්නේ. ඉදගන්නොත් භාවනා කරන්ට දැනගෙනද ඉදගන්නේ නැතුවද? කැලේකට ගියොත් දැනගෙනද යන්නේ නොදැනගෙනද යන්නේ?. එතකොට ඉදගෙන භාවනා කරොත් , හිත සමාධිගත වුනොත් තමාට තේරෙනවද , නැත්ද? එතකොට එතෙතදි යමකිසි සුවිශේෂී ඥාණ දර්ශනයක් පහළ වුනොත් ඒක තමන්ද දන්නේ වෙන කවුරුවන්ද දන්නේ? . කවුරුත් කියන්ට ඕනද? එතකොට කාටවත් මේ සහනික දෙන්ට උවමනා නෑ. මාර්ගය වැඩුවොත් මේක හරියනව. ප්‍රතිඵල තමා අත්විදිනවා. තමාගේ තුල , තමාගේ ආධ්‍යාත්මය තුල මේවා පහළ වෙනවා. තමන් දකිනවා අත්විදිනවා. ඒක තව කෙනෙක් කියන්ට උවමනා නෑ. ඒක හරිනම් ප්‍රතිඵලය ලැබෙයි ඒ ගුරුවරයා කියපු විදිහට. තැත්නම් ඒක නොලැබෙයි. එතකොට තව ගුරුවරු හොයාගෙන ගිහිල්ලා හරි ඒ දේ කරන්ට ඕනේ.

අනික අපිට පොඩ්ඩක් සංසන්දනාත්මකව, ගවේශනාත්මකව බුද්ධ වචනයන් එක්ක යන්ට පුළුවන්. වාසනාවකට අපිට සිංහලෙන් පොත පත නියෙනවා කියව ගන්ට, පාළිම ඉගෙන ගන්ට ඔතේ නෑ, වෙන භාගාවක් ඉගෙන ගන්ට දගලන්ට ඔතේ නෑ. ඒ අතින් මේ ශ්‍රී ලංකා වාසීන්ට ලොකු වාසියක් නියෙනවා. ඒක කරගෙන යන්ට පුළුවන් . ගුරුවරු හම්බවෙයි. ගුරුවරු ඉන්නවා. රහනන් වහන්සේලා ඉන්නවා . මම දැනුවත්ව අනාගාමී වෙච්ච ගිහියෝන් ඉන්නවා. අපි නම් ගම් හෙලිකරන්නේ නෑ කාගේවත්. එය නොකළයුතුයි. ඒගොල්ලෝ විහිත් එලිදරව් වෙන එක ඒගොල්ලන්ගේ වැඩක්. අපිට කරන්ට බෑ. ඒක හොඳ නෑ. මේක තමයි ඇත්ත කතාව. ඉතින්, ඒක නිසා කාටවත් කියන්ට බෑ," මේක කරන්ට බෑ, අපිට ගුරුවරු නෑ. හොයාගන්ට බෑ, අපි කාත්තාවෝ නිසා කැලේට යන්ට බෑ " කියලා. ඔය ටික කිය කිය ඉන්ට පුළුවන් ,හැබැයි ඒගොල්ලන්ට නිවන හම්බවෙන්නේ නෑ . අපිට දෙවියන් වහන්සේ කෙනෙක්, මැවුම් කරුවෙක් නෑ, අතේ මේගොල්ලන්ට මේක කරගන්ට බෑ, අපෝ මෙයා ගැහැනු ලමයෙක්, කාත්තාවක් ඒ නිසා මම මෙයාට නිවන දෙනවා කියන්ට කැලේට යන්ට බැරි හින්දා. මෙයාට ගුරුවරු නෑ කියලා ආ ඔත්ත ඔයා අනාගාමී කියලා අත දික්කරලා දෙන කෙනෙක් නෑ. ඉල්ලලා ප්‍රාර්ථනා කරලා, යාඥා කරලා හරියන්නේ නෑ. මේක හරියටම කරන්ට ඔතේ.

බුදුන් වහන්සේ කියනවා කිරි ඔනෙ කෙනා , එළදෙනගෙ බුරුලෙන්ම කිරි දෙවිය යුතුයි, හැබැයි අහ අල්ලගෙන කිරි දොවන්ට ගියාට, කත අල්ලගෙන කිරි දොවන්ට ගියාට කිරි හම්බවෙන්නේ නෑ කියලා. ඉතින් ඒ වගේ බුදුහාමුදුරුවෝ මේවා බොහොම සරල උදාහරණන් එක්ක අපිට කියලා නියෙනවා. ඒ නිසා අනිවාර්යයේ නම ගුරුවරයා, අරියයා, අපි ඒ කියන කෙනා හොයාගන්ට ඔතේ. එතකොට ගුරුවරයා කවුද කියන එකත් බුදුහාමුදුරුවෝ කිව්වා. කාමයන්ගේ ආශ්වාදය, ආදීනවය, නිස්සරණය තුන දත්ත කෙනා. ඒක දත්තේ එතකොට කවුද? බුදුන් වහන්සේ සහ උන්වහන්සේගේ ශ්‍රාවකයෝ. ශ්‍රාවකයෝ කියන්නේ බුදුන් වහන්සේ ලගට ඉන්න රහත් ඵලයට ගිය මහ තෙරෙවරු. ඒ අය අපිට හම්බවෙන්ට වෙනවා. මම ඒකයි කිව්වේ ඒ අය හොයාගෙන යන්ට වෙනවා බොර්ඩ් ගහගෙන ඉන්නේ නෑ. ගමන යන්ට . ඊට පහළ අයන් හම්බ වෙයි. දත්ත දත්ත කෙනාගෙන අහගෙන අහගෙන යනකොට අවසානේ තමන් ගමන ගිහින් තියෙයි. ඉතින් මට කියන්ට තියෙන්නේ මෙච්චරයි.

එහෙම නැතුව මේ පටු දේවල් වලින්, මේ නගරේ ඉඳගෙන සමූහයක් වගහෙන් ඉඳගෙන, ගාලාවල ඉඳගෙන , පුටුවල ඉඳගෙන, දේශනාවක් අහගෙන , කතට ඇහෙන හින්දා, අයිපෑඩ් එකෙන් නැත්නම් ලැප්ටොප් එකෙන් පෙන්වන හින්දා , සූත්‍ර පාට ගෙනහැර දක්වන හින්දා නිවන් දකින්නට පුළුවන් කියලා නෑ. එහෙමනම් බුදුහාමුදුරුවෝ එදා ජේතවනාරා මේ ඕක සියදහස් ගානකට කරනවා. එහෙම කරපු බවක් කොහෙවත් නෑ. බුද්ධ දේශනාවේ ඕනේම සූත්‍රයක් අරන් බැඵවොත් බොහෝ වෙලාවට තියෙන්නේ එක්කෙනෙක්ට කියපු දේශනයක්. කලාතුරකින් තමයි ආරාමයක් තුළ මහණෙකි කියලා පොදු ඇමතුමක් කරලා තියෙන්නේ. බොහෝමයක් එක්කෙනෙක්ට දෙන්නෙක්ට කියපුව මේකේ තියෙන්නේ. ඉතින් අපි මේක තේරුම් ගන්නට ඕනේ. මේක තේරුම් ගෙන මේ ගමන යනවා මිස අපි සුව පහසු කාමහෝගී ජීවිතයක් ගෙවන ගමන්, නගරයේ ඉන්න ගමන්, අනෙකුත් අයත් එක්ක එකතු වෙලා සාමූහිකව , අර මාසිකව නැත්නම් දිනපතා සතිපතා පවත්වන සාමූහික හමුවක් වගේ මේක කරන්නට බෑ. ඉන්ග්‍රීසියෙන් තමි කියන්නේ ගෙට්ටුගෙදර්, මොකද්ද සිංහලෙන් කියන්නේ.? සුභද හමුවක්. සුභද හමුවක් වගේ එක පිරිසක් ඇසුරු කරමින් හැමෝගෙම පස්සේ ගිහින් අරහෙන් මෙහෙන් අහගෙන මේක කරන්නට යනවා. හැබැයි මේ ඔක්කොල්ලම හොයන්නේ නගරේ.

දැන්, මටත් ඒ කාලේ තිබුනා, අපි රේඩියෝ එකේ බණ අහනවා , ටෙලිවිෂන් එකේ අහනවා, පත්සල් වල අහනවා, බෙර ගහනවා, පූජා තියනවා , නොයෙකුත් දේවල් කරනවා, දිගට දිගේ තමි කියනවා, වුට්ටක් වෙලා බණ අහන කොට අපි තාම පෘතග්ජනයි කියලා කියනවා. බැලුවහම උපසම්පදා වෙලා අවුරුදු හැත්තෑවයිලූ, අසූවයිලූ තාමත් පෘතග්ජනයිලූ. ඉතින් මට තිබුණ ගැටලුවක් එක්කෝ බුදුන් වහන්සේ දේශනා කරේ කරන්නට බැරි දෙයක්. ඒකනේ තාම මේගොල්ලෝ මෙච්චර කල් ගිහිල්ලා පෘතක්ජන. එහෙම නැත්නම් මේගොල්ලෝ බොරු කාරයෝ. මේ දෙකෙන් එකක් වෙන්ට ඕනේ. නමුත් ඇත්ත කතන්දරේ වෙනයි. ආරණ්‍ය ගතෝවා, ගුණ්‍යාගාර ගතෝවා, වෘක්ෂමූලගතෝවා කියලා හැම සූත්‍රයකම තියෙනවා භාවනා ගැන තියෙන. ඉතින් මේගොල්ලෝ කැලේ ඇත්ද කියලා හිතලා තමයි අපි කැලේ හොයාගෙන ගියේ. ඉතින් ඇත්තටම කැලේ ඉන්නවා. ඒගොල්ලෝ ඒ ඒ නැත්වල ඉන්නවා. මිනිස්සු අතරට එන්නේ නෑ. මේ ලාභ සත්කාර කීර්ති ප්‍රශංසා ගොඩේ ඉන්නේ නෑ. රහතන් වහන්සේ කෙනෙකුට මිනිස්සු දකින කොටත් තිකත් අර කෙලෙස් ගොඩවල් කාමයන් කියන්නේ තිකත් ගිනි අගුරු වගේ. ගිනි අගුරු ගොඩක් අතින් අල්ලන් ඉන්නේ නෑනේ. රැස් කරන්නේ නෑනේ. ඉතින් ඒ වගේ තමයි .

ඉතින් හොඳට මතක තියාගන්නට මම මේ වගේ ටිකක් කියාගෙන යන්නේ මේ අහිංසක මිනිස්සුන්ට බොහොම අනුකම්පාවෙන්. මම කිව්වට පිළිගන්නට එපා. මම ඔයගොල්ලන්ට හිතන්නට මේ පෙන්නුවේ. කරුණාකරලා පොඩ්ඩක් ගවේශනාත්මකව හොයලා බලලා මේ දේ කරගෙන යන්න. මොකද බොහොම සුළු කාලයක් අපිදැන් ජීවත් වෙන්නෙ. අවුරුදු හැත්තෑවක් අසුවක්වත් දැන් ආයුග නෑ. ඒකෙනුත් බාගෙකට වැඩිය ලෙඩ දැන් හුගක් දෙනෙකුට. බෝ නොවන රෝග වලින් පෙලෙනවා. බොහෝ දෙනෙක් ,ඉන්න පිරිසෙන් වැඩි පිරිසක් ජීවිතෙන් බාගයක් ගෙවන්නේ බෙහෙත් අහුරු පිටින් ගිලිමින්. ඒ හින්දා දැන්වත් මේ ඇත්ත තේරුම ගන්න. තාස්ති කරන්නට කාලයක් නෑ. සද්ධර්මය නියෙනවා, ජීවමානයි, ආර්යන් වහන්සේලා ඉන්නවා, පරතෙරට ගිය. භාග්‍යවතුන් වහන්සේ කියපු කාමයනේ ආශ්වාදය , ආදීනවය , නිස්සරණය තුන දන්න උත්තමයෝ හොයාගෙන ගිහිල්ලා මේකෙන් වැඩ ගන්නට බලන්න.”

නිමි.

ගවේශනය කිරීමට

* අනිපුප්ඵය මහනුවර වජිරබුද්ධි මහ රහතත්වහන්සේගේ සියළුම පටිගත කරන ලද දේශනා ශ්‍රවණය කිරීමට පහත **YOUTUBE** සහ **FACEBOOK** links වලට පිවිසෙන්න.

You **CHANNEL LINK:**

<https://www.youtube.com/channel/UCwTkvCz1d-3F1bXbqzfedVQ>

 LINKS:

“THE PATH TO NIBBANA”

<https://www.facebook.com/ThePathToNibbana/>

“සම්මා දිට්ඨි - SAMMĀ DITTHI”

ප්‍රබුද්ධ ජන සමාජයක් උදෙසා, බෞද්ධ දර්ශනය.

<https://www.facebook.com/WajirabuddhiTheroSammaDitthi/>

* අනිපුප්ඵය මහනුවර වජිරබුද්ධි මහ රහතත්වහන්සේගේ පටිගත කරන ලද දේශනා සහ දේශිත සද්ධර්ම ලිපි ඇතුළත් එම වෙබ් අඩවිය(WEBSITE).

LINK:

“නිවන් මග - අනිපුප්ඵය මහනුවර වජිරබුද්ධි මහ රහතත්වහන්සේගේ දේශනා ආශ්‍රිතව සැකසුණු වෙබ් අඩවියකි”

<https://www.mahanuwara-wajirabuddhi-thero.org/si>

“The Path to Nibbāna” සහ "සම්මා දිට්ඨි - Sammā Ditthi" යන නමින් ඇති එම Facebook පිටුද, YouTube හි "අනිපුප්ඵය මහනුවර වජිරබුද්ධි මහ රහතත්වහන්සේ" යන නමින් ඇති එම වැනලයද එමෙන්ම, 'නිවන් මග' (<https://www.mahanuwara-wajirabuddhi-thero.org/si>) නමින් ඇති අනිපුප්ඵය මහනුවර වජිරබුද්ධි මහ රහතත්වහන්සේගේ දේශනා ආශ්‍රිතව සැකසුණු එම වෙබ් අඩවිය ඇතුළු ඒ සියල්ල පවත්වාගෙන යනු ලබන්නේ ගෞතම බුදුරජාණන් වහන්සේ විසින් දේශිත නිර්මල බුදු දහම සොයන ගිහි පිරිසක් විසිනි. අපගේ අරමුණ සංස්කෘතික හා සාම්ප්‍රදායික හේතූන් මත වැලලී ගිය නිර්මල බුදු දහම ඉස්මතු කර එය ධම්ම දානය ලෙස ලෝකයාහට බෙදාහැරීමේ උත්සාහයක් බව කරුණාවෙන් සලකන්න.

ආරණ්‍යගතවීම